

Rie's dagbog 2015

Fra det Ioniske til Albanien,
Montenegro, Bosnien og Kroatien og
tilbage via Apulien

Ries dagbog

efter en længere vinterpause
fra Mesolonghi til Korfu
19. marts 2015 til 15.maj 2015

Torsdag den 19. marts

Så er sæsonen startet med Troldand igen. Lige efter vi havde været gennem security check i lufthavnen mødte vi Ellen og Niels fra Lærke. De skulle med det samme fly til Athen, så vi var i godt selskab. Det var en helt ukompliceret tur selv om flyet var en halv time forsinket i afgang. I Athens lufthavn skulle vi ikke vente på bussen til byen, men vi havde god tid til at spise frokost på busstationen i Athen. Bussen til Messolonghi gik planmæssigt klokken fem og vi var fremme i Messolonghi ved halv ottetiden og tog en taxa til marinaen. Om aftenen mødte vi Niels og Ellen i baren og fik lidt at spise. Så på puden efter en lang dag.

Fredag den 20. marts

Dagen startede med en tur op til Dimitris for at hente vores nye stack-pack. Det tog selvfølgelig lidt tid. Derefter fik vi vasket overbygningen, så vi kan sætte den nye stack-pack i morgen.

Lørdag den 21. marts

Umiddelbart efter morgenmaden kom den nye stack-pack på (den er rigtig flot). Storsejlet kom også på ved den lejlighed. Fribordet fik jeg vasket, så det var klar til at blive poleret i morgen. Normalt er det Sten der vasker, for lige så snart der er en vandslange i nærheden bliver jeg våd til skindet. Det lykkedes mig at komme næsten tør igennem afvaskningen af fribordet, og jeg var ret lettet over, at jeg ikke skulle have dagens garderobe til tørring. Så skulle jeg ned af stilladset for sidste gang og kom til at træde på snoren til pøsen, den væltede og vandet gled ned af nakken og videre ned i bukserne på mig!

Søndag den 22. marts

Så begyndte det at regne klokken 11, præcis som det er blevet forudsagt i WindfinderPro. Regnen var forudsagt lige fra vi kom i torsdags. Så gjaldt om at komme i gang i morges. Hækken og halvdelen af styrbords side nåede jeg at polere, inden regnen kom. Sten nåede at slibe rustpletterne på kølen og givet dem primer. Nu er han gået over til Niels og Lone på Lærke, for

at hjælpe dem med at skifte dieselfiltre. De er lidt oppe på mærkerne, for der kommer en mulig køber i morgen.

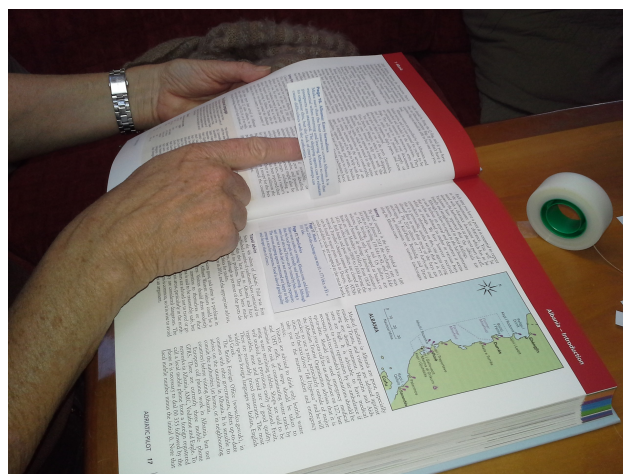
Mandag den 23. marts

Fribordet blev poleret færdigt og Sten malede bunden. Jo! Jeg prøvede at hjælpe; jeg iførte mig en hvid arbejdsoverall, gummihandsker og fornuftige sko. Jeg fik lov til at male kanter, hvor Sten ikke kunne komme til med rullen. Det skortede ikke med bemærkninger: ikke for tykt lag, nu er der dryppet maling ned i pøsen. To gange måtte jeg bede ham hjælpe med at tørre maling af fribordet, for jeg kunne ikke selv: penslen og mine gummihandsker var smurt ind i maling. Efter det begyndte Sten at få tics og endte med at sige, at han godt kunne klare det selv, da han fik stress af at se mig med en pensel. Okaayeee, sat fra bestillingen!

Tirsdag den 24. marts

De mulige købere til Lærke landede i går, men tog til Lefkada for at se på en båd der først, så der kom lidt ro over besætningen, bortset lige fra, at nu har der været en mekaniker inde over og der skal nye højtryksdysser i, men der er styr på det, og de nærmeste dage blæser det alligevel for meget til en prøvetur.

Ja, det blæser og regner, så der er dømt inden-dørssydslers på Troldand. Vi kan heldigvis tage det roligt, for vi er klar til at komme i vandet. Efter Stens heroiske indsats i går med at male bunden alene følte jeg mig så forpligtet til at lave et af mine hadeprojekter i dag: Vaske loftet ned i kabysen.

Indendørs sydsler: opdateringer til sejlsbeskrivelsen

Onsdag den 25. marts

Igen er der dømt indendørsprojekter: Sten har sat en ny arbejdslampe op, en med LED lys. Det er en af de lamper vi bruger mest, så det er dejligt at den har LED lys. Derefter er han gået i gang med at bygge 12 Volt laderen ind i instrumentpanelet, så den ikke skal ligge og flyde.

Til aften gik vi op til den lille Kebab Restaurant, der drives af et ægtepar, som kunne genkende os da vi kom igen her forleden dag. Den dag spurgte vi om de havde åbent om aftenen og om de havde rødvin. Jo de havde åbent om aftenen men ikke rødvin den aften. Da vi kom her til aften havde de rødvin! Vi fik grillet bugflæsk og kebab (en portion af hver og hertil ½ kg rødvin: €16,50. Det var utroligt lækkert. Da vi betalte spurgte ”mor” os om vi kendte Mussaka, det kunne vi kun svarende bekræftende på. Så tilbød hun at lave det til os en dag. Vi skulle bare sige til om morgenen, så skulle hun nok klare det. Vi tager hende selvfølgelig på ordet en af de nærmeste dage.

Gensyn med Buddy

Torsdag den 26. marts 2015

Meteorologerne havde lovet regnvejr og blæsevejr i dag, og det har vi fået - til overflod! Sten fik lagt værktøj på plads og jeg gjorde rent på badeværelset. Så lidt har vi da fået lavet inden vejret brød løs. Pyh ha, hvor bliver man træt i hovedet, og selv om båden står på land, føles det som om den bevæger sig, for der er jo stadig en rig vinden tager fat i. Nu håber vi så bare på, at det er overstået i morgen, hvor det er planen, at vi skal i vandet. Det ser dog ikke alt for lovende ud, da det også vil blæse en del i morgen og det

ser ud til, at der kommer endnu mere regn end i dag. Vi ser på det med stor alvor!

Den fortsatte beretning om hundene i Messo-longhi Marina:

Hunden vi troede hed 'Basta': en lille væver gylden hund, der bor på en båd med en mand der oftest er her alene. Hunden gør når den ser noget udsædvanligt: en mand på broen, en hund på broen, en cykel osv osv. Så råber ejeren 'Basta' efter den. Vi er kommet i snak med ejeren, og fundet ud af at han er fra Italien, og at hunden hedder Mitsi. Det var en vild hund som han har taget til sig. BASTA bliver der råbt efter den, når den skal holde op med at gø. Den hedder nu Mitsi Basta mellem os.... og den gør stadig meget, BASTA.

Buddy, aka Beagle og Stens Buddy: vi var lidt spændt på om han stadig var havnehund. Det er han! Og han har ikke lidt afsavn mens vi har været væk! Han har sul på kroppen og hans vinterpels er go tyk. Han kunne kende os og kan huske kommandoen 'sit', altså hvis vi har brød i hånden. Nogen gange kommer han og siger god morgen (og får lidt tørt brød) og ligger her ved båden, men vi arbejder. Sten prøver forgæves at fortælle Buddy at det ikke står i hans jobbeskrivelse som havne hund at han ska gø og løbe efter bilerne.

Tiger-Mama og Banditten

Tiger-Mama og Banditten holder stadig sammen, og bevæger sig sjældent væk fra bilen hvorfra de bliver fodret. Tiger-Mama er stadig vældig godt i stand og stadig ikke særlig køn, men en meget sød og menneskevenlig hund. Banditten som ligner en ligner en stor tofarvet, sort-hvid cockerspaniel. Ikke helt så indsmigrende over for mennesker som de andre to hunde.

Fredag den 27. marts 2015

I dag er det Ste'ens fø'selsda' HURRA! Og vi skal i vandet. Det er en rigtig go' fødselsdags-gave. Af uforståelige grunde regner det på hans fødselsdag, - han synes selv han har været en rigtig flink dreng i år, så der må være andre, der har fødselsdag i dag. Sten var oppe ved marinerne i øsende regn ved nitiden for at spørge til tingenes tilstand. Han tror nok de sagde, at vi venter en time. Efter en time var regnen stilnet en smule og de kom og satte Troidand i vandet. Alt gik stille og roligt, og motoren startede ved første forsøg og vi sejlede over til den bro vi lå ved i efteråret. Solen tittede frem, vi sluttede strøm til, vaskede dækket og satte teltet op over cockpittet: nu er vi flyttet ind. Og godt det samme for det med solen var en kort fornøjelse og resten af dagen øsregnede det.

Michael fra Synapsen (Helsingborg) kom i går aftes, hans kone Maria kommer først den sjette april. Hun er ivrig korsanger og skal synge til to påskekoncerter. Michael havde fået opereret venstre hånd for en springfinger lige inden han tog herved. Den er ham ikke til meget gavn, men han er ufortrødent gået i gang med at gøre båden klar. Vi ville spise på Roosters Egg, for der er musik fredag aften og den var Michael med på. Roosters Egg drives af en bror til Dimitris der driver baren Sunset her i havnen. Det øsregnede stadig da vi skulle gå, men vi tog chancen og spurgte Dimitris, om de ville køre os derop. Jo vist så! Vi blev hentet og kom på Roosters Egg tørskoet. Vi tog en taxa hjem, for der var virkelig tryk på om aftenen og det øsede stadig ned.

Lørdag den 28. marts 2015

Første dag i lang tid uden skyer på himlen og solen tittede frem: der skulle vaskes. Der var åbenbart mange, der lige som jeg havde ventet på solen og tørvejr så der var kø ved vaske-

maskinen. Genuaen blevet fundet frem fra gemmerne og vi har sat den på. Nu hvor vi er i vandet er der ingen undskyldning længere: vi kan godt lave mad på båden, så der blev også provianteret i dag. Der mangler kun enkelte projekter, men dem tager vi som det kommer. Nu vil vi nyde at vi er i vandet!

Når vi er endt i Messolonghi nu, er det jo fordi Noemia, der drev chandleriet i Barcelona, i sin tid - tilbage i 2013- anbefalede stedet varmt. Hendes og hendes mands båd lå der, og havde ligget der i et par år. Hun var meget begejstret for stedet og Grækenland. Vi spurgte efter hende da vi kom hertil, men fandt hende ikke. I går faldt Sten så i snak med nogen oppe på vores bro, de var fra Barcelona og Sten spurgte så helt naturligt om de kendte Noemia der drev chandleriet i Barcelona. De fnisede, det var hende og hendes mand Raymond! De kom om bord og det var rigtig hyggeligt, for de kender jo stedet rigtig godt, så vi blev lidt klogere på området. Vi aftalte at spise frokost sammen i morgen, hvis vejret var til det. De anbefalede et sted helt ude ved indsejlingen til Messolonghi. Det er en halv time på cykel, så det skal være ordentligt vejr.

På cykeltur til indsejlingen af floden med Noemia og Raymond

Søndag den 29. marts 2015

Det var fint vejr så vi sadlede cyklerne og kørte med Noemia og Raymond helt ud til indsejlingen til Messolonghi. På vej derud, så vi at der var vældigt liv på dæmningen og omkring en af holmene ude i bugten. Det så ud som biler stod parkeret midt ude i bugten, og en masse lavbundene både sejlede folk frem og tilbage. Forklaringen er, at på den holm, holdt de sidste af de overlevende stand efter tyrkernes belejring af Messolonghi i april 1826. Det er lige ved at være årsdagen for det, så der blev holdt en

højtidelighed ved den kirke, der efterfølgende er bygget for at hædre heltene. Vi fik en god frokost med alt godt fra havet, og en fin udsigt.

Mandag den 30. marts

Det er hverdag igen, og nu skal vi vænne os til et stille og roligt liv i Grækenland. Det får vi nok ikke særlig svært ved. Vi stod stille og roligt op. Michael skulle sætte Synapsen i vandet, og havde brug for lidt hjælp, for med en nyopereret hånd, er han ikke fuldt funktionsdygtig. Sten hjalp ham og sejlede med over til en plads på vores bro. Jeg tog mod fortøjninger og nu er vi næsten naboer.

Tirsdag den 31. marts

Det er markedsdag, og vi har slet ikke været på marked endnu, så vi kom af sted ved titiden og Michael tog med. Det er et marked, hvor det er tydeligt, at de lokale kommer ind fra omegnen for at sælge deres grøntsager, frugter, olivenolie og meget mere. Vi fik købt nogle oliven, et ekstra stræklagen til vores køje og en ny måtte til flydebroen foran båden. Den måtte vi brugte sidste år, lagde vi ind i bunden af det hundehus, vi troede hundene sov i. Efter turen på markedet tog vi til Lidl, for at gøre nogle seriøse indkøb: vin. Efter denne kraftanstrengelse havde Sten så meget moral, at han gik i gang med at polere overbygningen! Jeg hjalp ham, og vi var glade da det var overstået.

Markedsdag i Messolonghi

Onsdag den 1. april

Vi startede dagen med at rense cockpittet så det var klart til at polere, hvis ånden kom over os. Ånden kom over mig efter en kop kaffe og Sten

gik i gang med at rydde værktøj af vejen. Så kom han op, helt hvid i ansigtet og sagde at der var vand i båden- masser af vand! For første gang, i de snart ti år vi har haft båden, fik vi gang i læsepumperne, både den elektriske og den manuelle. Vandet var heldigvis ikke kommet op over vitale dele. Pludselig standser Sten op og siger ”jeg ved da godt hvad der er galt: jeg skiftede jo fedtsnoren i stævnørørlejet i efteråret og har fuldstændig glemt at den skulle kontrolleres og evt. strammes til!” OK, -så fik vi det på plads, og efter en mere lænsning og stramning af fedtsnoren, er vandstrømmen stoppet. Puhh ha! Alt imens fik jeg poleret cockpittet færdig. Sten fik klippet stof og net, så vi kan få ordentlige myggenet i agterkahytten. Myggene er kommet, så det gælder om at holde dem ude.

Der er kommet en båd mellem os og Synapsen. En fransk båd, og de fejrede søsætningen ved en drink og snacks på broen, vældig hyggeligt. Fik lige luftet det franske. Da jeg sagde vi overvejede at sejle til Albanien, blev de helt vilde i øjnene og begyndte at tale meget – meget hurtigt; hvad det var der var farligt, forstod jeg ikke, men det er de første nogen har frarådet os at sejle dertil.

Om aftenen var der planlægningsmøde: På lørdag er det Påskelørdag og det er en alvorlig ting for svenskerne. Der blev delt opgaver ud og vi skal medbringe laks. Vi bliver i hvert fald besætningerne fra Lira, Lærke, Starlight, Synapsen og Troland, og så dukker der vist nogle flere op. Vi ser på det med stor alvor.

Torsdag den 2. april

Det blev endnu en dag på kontoret. Vi fik dog tørret overbygningen af for støv, så vi kan gi' den voks når ånden kommer over os. Det gjorde den ikke i dag! På et af de steder hvor vi ofte spiser frokost (to pita uden pommes frites + to øl = € 8.40) havde vi en dag spurgt om der også havde åbent om aftenen. Det var der, hvorefter vi spurgte om de serverede vin. Neej, ikke i dag, men i morgen! Så blev vi udspurgt, hvad vi synes om græsk mad og om vi kunne lide mussaka,. Det kunne vi jo kun bekræfte, så hun tilbød at lave mussaka til os en dag, vi skulle bare sige til om formiddagen. Det var da et tilbud der ville noget: Hjemmelavet musaka ud af et lokalt køkken! En sådan invitation kan man

da ikke sidde overhørig, så vi gik der op i aften for at indfri invitationen. Vi var fem: Ellen, Niels, Michael og os. Ud over mussaka bestilte vi lidt af det grillstegte bugflæsk vi tidligere havde fået, oliven og lidt taziki og grillet brød med salt og olivenolie. Christina, som vi nu har lært at kokken hedder, havde derudover lavet en overraskelse til os: en tærte med spinat, feta og løg! Til alle disse lækkerier fik vi rødvin. Det var en rigtig hyggelig aften. Men den største overraskelse kom Christos (Christinas mand) med: regningen, €9 pr. mand!

Fredag den 3. april

Vi startede dagen med at tage til Lidl og købe ind til påskefrokost, derefter tog vi tilbage til Troldand og fik givet overbygningen den første gang voks. Det var fint vejr til det, så det var faktisk hurtigt gjort.

Vi er begyndt at se fjernsynsserier, som Sten har downloadet fra nettet (vist ikke helt legalt). Vi har set et par film, men i aften fik vi set den sidste afsnit af Newsroom, og nu må vi se hvad det næste skal blive. På den anden side bliver vejret forhåbentlig snart så varmt at vi ikke har behov for at holde os indendørs om aftenen.

Lørdag den 4. april

Måtte gøre lidt supplerende indkøb til påskefrokosten: Sten ville rulle den koldrøgede laks rundt om en varm-røget-lakse-'røra'. Så det gik mod Lidel igen. Det var dejligt vejr! Lige en fin dag til at holde svensk Påskefrokost. Da vi var færdig med lakserullerne (pyntet med frisk dild), gik jeg op for at se om jeg kunne hjælpe med at dække bord, men da var svenskerne allerede klar med det flotteste frokostbord. Menuen stod på: æg med skal, æg med rød kaviar, æg med sort kaviar, æg med malet skal, æg med rød og sort kaviar, æg og tomat, hjemmegjorte glasmestersild, gubbrøra, Jahnsens fristelser, lakseruller, kjøttbullar, øl, malurtsnaps, citronsnaps, blodrodssnaps og ... jo, det var en rigtig dejlig lun dag med frokost mellem bådene, der stadig står på land. Til kaffen havde Ellen og Niels været oppe i byen og købe de dejligste lagkager, nææhh vi savnede ikke noget.

Og så var der lige et programpunkt mere denne påskelørdag: I dag er det den dag Messolonghi mindes alle heltene, der døde under den tyrkiske

belejring og erobring af byen i begyndelse af 1820'erne. Det fejres med en sørgemarch

Niels og Ellen til påskefrokost

gennem byen og ender oppe ved Heltenes Kirkegård ved bymuren. Vi gik op mod byen ved syvtiden. Alle de lokale var udklædt i flotte lokale folkedragter, både kvinder og mænd og i alle aldre! Der var et vældigt folkeliv. Alle var helt klart stolte af deres påklædning og stillede beredvilligt op til fotografering med stort smil på ansigtet. Klokken otte var mindegudstjenesten i kirken færdig og marchen startede: først et orkester der spillede sørgemarch, så en gruppe i folkedragter og meget alvorligt ansigtsudtryk..... Derefter endnu et orkester der spillede sørgemarch, endnu en gruppe i folkedragter og meget alvorligt ansigtsudtryk, os så endnu et orkester der var rigtig mange orkestrer og rigtig mange med alvorligt ansigtsudtryk. Det er en alvorlig sag at mindes sine martyrer i sin nationaldragt og i sin selvbevidste nationalisme, en oplevelse af dem der river i to sider af mig. Måske især fordi det lige nu er svært at se, hvad det er der holder den græske selvbevidsthed oppe i disse dage, hvor landet er på randen af en statsbankerot. Det til trods var det er fantastisk turistmæssig oplevelse. Vi blev ikke til den bitre ende, da der var vældig mange orkestrer, solen gik med, det blev koldt og mørkt. Vi gik tilbage til caféen i havnen fik en øl og en snack. Og her kommer så en kommentar fra ham med særlig interesse for nationalisme:

Faktisk var det interessant at se en lyslevende demonstration af det den spanske nationalismekender Jon Juaristi beskriver: *Nøglen til reproduktion af al nationalisme er beretninger, der rummer en fjern og smertefuld melankoli [...] fortællinger om kærlighed og opofrelse, heroisme, skyld, forræderi og nederlag [...]*

fortællinger om martyrium, ære, fortvivelse, tab og fornægtelse af tabet. Man kan måske bedst forstå optøget, hvis man forestillede sig at vi i Danmark, hvert år den 18. april lavede et stort optog i Sønderborg. Folk kom tilrejsende fra hele landet iklædt gamle militæruniformer og folkedragter, for at 'fejre' nederlaget ved Dybbøl i 1864. Her igennem kunne man demonstrere hvor dårligt vi (endnu den dag i dag) behandles af omverdenen. Det bliver regnvejr de næste dage så vi forbereder os på indendørs aktiviteter.

Messolonghi mindes alle heltene, der døde under den tyrkiske belejring og erobring af byen

Søndag den 5. april

Det lovede dårlige vejr kom, så det blev dagen hvor Sten nulstillede sin tablet. Det har længe irriteret ham, at den var begyndt at arbejde langsomt og gik ned for ingen verdens ting, så nu var det nu! Meget af dagen gik så oppe på havnecaféen med det stabile (billige) netværk. Jeg læste i min bog (Jo Nesbø's Hovedjægeren) og skrev lidt dagbog. Det var stadig fest/minde-dag for de lokale. Der var endnu en sørgemarch oppe i byen- en gentagelse fra i går bare i regnvejr, og der var børn iklædt de lokale dragter med til kaffe i caféen, hvor der var masser gæster.

Mandag den 6. april

Maria kom i går aftes, så nu er hele Synapsens besætning på plads. Det var hyggeligt at se hende igen, og hun glædede sig til at holde ferie. Vi tog med sammen med Michael og Maria op og handlede i AB, og spiste på det pittasted, hvor de indtil i dag havde hvide duge, nu er der nyt arrangement, men pittaerne og øllet er det samme (ja altså magen til, ikke de samme).

Tirsdag den 7. april

Sten kogte bulgur fra morgenstunden, så den var klar til at blive blandet med ting og sager til aftensmad. Det var en kold dag, men optimist som jeg er, havde jeg ikke fået nok tøj på, men det var markedsdag, og så overlever man også det. Vi skulle op og købe olivenolie og nogle grøntsager. Også i dag fulgtes vi med Michael og Maria. Olivenolien blev købt samt andre småting. Da Michael var ved at udse sig tre æbler, kom han til at vælte en bakke jordbær..... 2.3 kg jordbær! Dem købte han så. Under

Alle aldersgrupper deltog i højtideligheden

diskussionen om hvad de kunne bruges til, kom jeg til at tilbyde at Sten kogte syltetøj af dem... årh.. ikke så populært, Sten bryder sig ikke specielt om jordbær og mente i det mindste, at jeg kunne have spurgt ham først. Men det blev gjort; alt imens at bulguren kølede af. Batterierne har teet sig lidt mærkeligt, fra at være fuldt opladet om aftenen, kunne de være helt nede på 40% om morgenen og omvendt. Vi bestilte nye batterier i forrige uge, og de skulle komme klokken tre, men klokken blev fem før de kom. Vi fik dem båret om bord, det var tungt-meget tungt arbejde. Men det var s..... også tungt arbejde at få de gamle ud af batterikassen, og det gik uden brug af overflødige eder. De nye blev forbundet (alt imens at bulguren var blevet klar), og vi kunne lukke til ved otte-tiden, hvor de nye batterier var blevet forbundet, måleren justeret og nulstillet! Så gik vi op i caféen og spiste det. Så er bulguren klar til i morgen aften!

Onsdag den 8. april

Det har været koldt et par dage, så dieselvarmeren har været brugt flittigt, og her til morgen stod den så af! Sten har spurgt om råd hos nogen af de mere eller mindre fastboende

her i havnen, og det ser ud til, at der skal måles lidt nærmere på det. Tommy der er sweitser (der er han født)/østriger (hans bil er østrigsk indregistreret)/tysker (hans båd er tysk indregistreret) ved lidt om det, og har sagt at han gerne vil måle på det. Han ridder vist ikke samme dag som han sadler, så vi venter tålmodigt!

Torsdag den 9. april

Alle de elektroniske gadgets begyndte at spille ved fem tiden om morgenen og el-varmeren slukkede. Sten gik op til standeren for at tjekke og konstaterede at strømmen var gået. Så gik han ned og sov videre, så kom strømmen og alle gadgets begyndte og spille igen! Så havde Sten svært ved at sove. Han tjekkede alt indenbords strøm og da det blev lyst gik han op for at tjekke igen. I den periode troede Sten, at det måske var bådens elektriske system der var i udu: Båd billigt til salg. Det var heldigvis ikke tilfældet, det var marinaens system der var i midlertidig udu, så vi havde en rolig dag og kunne gå op på Café Sunset til Disco-aften.

Fredag den 10. april

Heldigvis er vejret blevet lunere, så vi har ikke rigtig brug for dielsevarmeren vi klarer os med el-varmeren (når der er strøm) og petroleums-lampen.... den gode gamle Stelton. Overbygningen blev vokset for anden gang.

Lørdag den 11. april

Det var en stille og solrig morgen og vi ville lige prøve at hejse storsejlet: det elektriske spil startede ikke, - det gjorde bovpropellen heller ikke: Båd billigt til salg! Efter lidt pillen ved ledninger og behandling med WD40 kom den... puh ha! Storsejlet kom op og det sad som det skulle og rebelinerne ligeså.

For at give Tommy mulighed for at måle på dieselvarmeren, tømte Sten den store kistebænk for at kunne komme til. Jeg åbnede systuen og gav mig til at forstærke syningerne i taget på cockpitteltet. Jeg får respekt for de der syr disse presenninger! Sikke nogle umulige former og kurver og stift og hårdt materiale. Det lykkedes mig selvfølgelig, at få syet noget skævt sammen, men det er senere blevet udbedret.

Vi holder jo pt. påske en gang til: den græsk-katolske påske. Vi havde været oppe hos den gode slagter og købt en lammekølle, som han

udbenede. Tilberedt krydret med fennikelfrø og stegt i gryde, hertil bulgursalat og rødvin på flaske! Det delte vi med Michael og Maria til middag.

Søndag den 12. april

Sten havde aftalt med Tommy, at han skulle komme herover ved ti-tiden. Lidt over ti gik Sten over til ham og han kom tilbage med Tommy en times tid efter (en kaffes tid).

Tommy målte dieselvarmeren igennem, men kunne ikke finde ud af hvad der var galt. Nu er planen så, at Sten piller den ud og så tager vi med hjem til Danmark i juli. Den er jo også ti år gammel, så et serviceeftersyn er nok på sin plads.

Og så er det jo påskesøndag (igen). Det er det, man fejrer her i landet. Der var arrangeret påskefrokost for sejlerne i en af restauranterneovre på bykajen. Vi drog derover sammen med omkring 20 andre her fra marinaen og fik det store græske bord, hvor hel(spid)stegt lam var højdepunktet. Det var dejligt og en rigtig hyggelig eftermiddag.

Mandag den 13. april

I dag er så dagen hvor grækerne regenererer. Der er vist ikke ret mange forretninger der er åbne. Vi har nu planer om at tage op og se på hvad der sker ved frokosttid. Sten har lige brugt formiddagen på at tage dieselvarmeren ud, så den er klar til turen hjem.

Tirsdag den 14. april

Det er hverdag i Grækenland igen og vi var i Lidel og handle. Vi har købt ind så vi kan servere mørbradbøffer med bløde løg og champignon for Dimitris, der kommer til middag i morgen. Sue fra Sealegs, kiggede over for at snakke syprojekter. Hun er gået i gang med et dækket til deres gummibåd. Det skal kunne være på hele tiden (og altså kun dække pontonerne), så det er lidt mere kompliceret en vores. Men vi vil se på det med stor alvor i morgen, hvor vi skal over og inspicere det hidtidige arbejde.

I morgen sejler Michael og Maria, så vi var inviteret på aftensmad i Café Sunset. Vi var bare os fire, da vi startede, men det endte med at blive en større skandinavisk "get-together".

Onsdag den 15. april

Oppe og tage afsked med Michael og Maria. Der var ikke meget vind her til morgen, men vi håber der er noget til dem når de kommer ud på åbent vand. Så var vi ovre på Sealegs, for at se på gummibåds-coveret. Det bliver rigtig flot! Sue er virkelig dygtig, hun har lavet flere projekter, så det finder hun sagtens ud af selv; men som sædvanligt, er det altid rart at få snakket med nogle andre om det undervejs, for at få gode ideer.

Torsdag den 16. april

Forholdene her i marinaen er for tiden helt absurde, og det er helt umuligt at finde ud af hvad baggrunden er for det. Der hersker stor forvirring. Havnepolitiet kører nogle runderinger, og nogle har fået at vide at de ikke på male bunden, andre at de ikke må polere. Det er vist noget med at en licens er udløbet. Vi gætter på, at det er noget miljøgodkendelse, sikkert noget med, at der ikke er opsamlingsanlæg for de giftige stoffer, hvilket er jo helt fornuftigt. Men det har vist sig ikke at være noget problem: man maler bare tidligt om morgenen, i politiets frokostpause og om aftenen! En enkelt gang blev en svensk dame udstyret med en håndholdt VHF, og en marinero sad i en bil oppe ved politistationen og kaldte hende når politiet kørte ud på sin runde..... mærkeligt land!

Det er spøjst at se nydelige ældre mennesker hoppe i dækning med pensler og klude, når der kører en politibil forbi. Det synes dog også som om at politiet bevidst ser til den anden side, når de ser noget der bevæger sig med pensel eller klude. De sejlere der har ligget her længe siger, at der i de seks år marinaen har eksisteret, har været problemer hele tiden, men at de bliver løst stille og roligt. Vores kontrakt udløber midt i september, så det ser vi til den tid med stor alvor på om vi tager et år til her, hvilket vi meget gerne vil, her er virkelig rart og vi kender efterhånden en del mennesker, også lokale.

I øvrigt er det spændende at være her i Grækenland i disse dage, mens alle i Europa diskuterer Grækenlands fremtid, og livet her bare går sin skæve, vandte gang. Vil de øvrige europæiske lande sætte Grækenland stolen for døren, og lade Grækenland gå fallit. Der er endnu en deadline den 24. april, hvor den græske regering skal komme med forslag til besparelser.... det

bliver spændende!

Om aftenen var vi hos Christina (vor mor) og Kristos til middag med moussaka og meget meget mere. Vi var en skandinavisk gruppe på 12 mennesker fra marinaen, der var der oppe og nyde Christinas dejlige mad. Hyggelig aften!

Fredag den 17. april

Dejligt vejr, er begyndt at overveje om vi skal flytte teltpælene, slippe fortøjningerne. Der er ved at komme spindelvæv på fortøjningerne og skal vi fjerne dem eller fortøjningerne? Vi fandt gummibåden frem, fik den pustet op, fundet symaskinen frem og lavet en mindre forbedring på gummibådsdækket. Daviderne fundet frem og nu er gummibåden er nu på plads og i orden.

Lørdag den 18. april

En tur på lørdagsmarkedet for at købe olivenolie og se hvad de ellers kunne byde på. Det er hyggeligt at gå på marked. Derefter gik vi til slagteren, der har de dejlige hjemmelavet pølser, så vi havde noget barbecuen på søndag. Vi købte også en voldsom oksebøf til i aften. Den var rigtig mør og smagfuld.

Søndag den 19. april

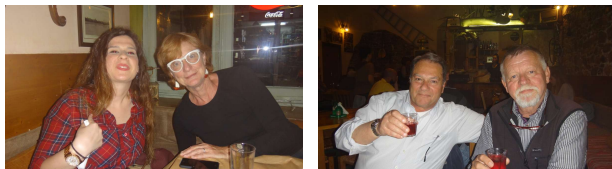
Hver søndag ved 12-1-tiden bliver der tændt op i en grill oppe på pladsen. Det har været lidt varierende, hvor mange der har deltaget, men i dag var vi omkring 40 til den fælles spisning. Der er hyggeligt og en babylonisk sprogforvirring. I dag sad vi under en af de store katamaraner, for at få lidt skygge, men vi var så mange at selskabet bredte sig således at vi ikke alle var under katamaranen. Man medbringer sit eget kød, og rigeligt tilbehør, så man kan dele med andre. Nogle franskmænd havde lavet rigeligt med hapsere, så de delte rundt, en anden fransk pige havde bagt en lækker-lækker jordbærkage og en hollandsk pige havde også bagt... jo vi lever primitivt!

Mandag den 20. april

Dagen startede egentligt med fint vejr, men det blev overskyet, så vi gik i dækning med bøger. Sten fik en artikel til Bådemagasinet til korrektur. Det var dejligt, så er redaktionen ikke blevet træt af hans skriverier endnu. Den handler om Galicien, og det er sjovt igen at læse om vores oplevelser fra dengang.

Tirsdag den 21. april

Vi var oppe på tirsdagsmarkedet, ikke for at gøre de store indkøb, for vi har besluttet os for at lette forøjningerne fredag, så der skal handles igennem på torsdag. Vi kørte også ud til en benzintank og fik fyldt benzin på en tank til påhængsmotoren.

Middag med Dimitris og Christina

Dimitris havde inviteret os ud og spise; og skal det være inden vi sejler skulle det jo blive i denne uge. Han havde fundet et hyggeligt sted, lige lidt oppe af en af hovedgaderne og det var rigtig god mad. Hans datter Christina var med, - og der blev kørt mad ind, rigtig meget mad. Og jo, vi blev mætte, meget mætte. Da vi havde spist kom der fire små snapseglass ind (de er meget mindre end ouzo- og siparoglass!) og en lille karaffel med noget der var varmt i? Dimitris oplyste, at det var en blanding af ouzo og honning. Da vi havde smagt det, spurgte Dimitris om vi kunne lide det, og da vi svarede (høflige som vi er) bekræftende ... vupti en karaffel mere! Det var meget let og drikke og gik direkte til hovedet, så da vi endte med at have drukket tre karaffer.... nok ikke et eksperiment jeg tror vi skal gentage.

Onsdag den 22. april

Ændrede afrejseplaner: en af de lokale skoler har inviteret sejlerne i marinaen til et arrangement på fredag. De af marinaens fastliggere, der har været der tidligere år, siger at det må vi ikke gå glip af, så vi sejler først lørdag, hvis vejrguderne vil.

Det er dejligt vejr igen i dag, der er ved at komme liv på broerne efterhånden som bådene kommer i vandet. Jeg fik vasket og det tørrede lynhurtigt. Så var der lidt tid til kontorarbejde. Sten har fået inspiration, nu hvor bådmagasinet har taget endnu en artikel, så nu skriver han på en ny.

Torsdag den 23. april

Lidt håndvask, lidt oprydning inden vi skal af sted, Sten skriver på den nye artikel og jeg læser kriminalroman. Om aftenen fik vi endnu en gang Christinas moussaka. Denne gang med Øjvind og Bente fra s/y Ceres og Sue og David fra s/y Sealegs. Da man ikke kan få kaffe hos Christina og Christos ville vi finde et sted, da vi gik derfra. Vi kom ikke længere en fem meter ud ad døren da, en mand på caféen på nabo-hjørnet vinkede os ind. Der gik vi så ind fik vores kaffe og en metaxa. Pludselig sagde manden, der havde vinket os ind, til Sten at han skulle komme med ham; jeg skulle også komme. Han ledte os ud af døren hen til noget der lignede en tidligere restaurant. Derinde stod der tre store vintønder. Han tog en halvanden liters plastikflaske og fyldte den med hvidvin fra en af tønderne, og gav den til Sten. Alt dette foregik på græsk. En ung pige manifesterede sig, hans datter. Hun kunne lidt engelsk og vi fik forklaret at vinen kom fra hendes fars gård i en landsby i bjergene. Det er i øvrigt den samme landsby som Christina og Christoff fra vores moussaka restaurant kommer fra. Endnu en hyggelig aften i Messolonghi.

Fredag den 24. april

Dagen i dag er planlagt: vand på tanken (tjek), indkøb (tjek), cockpit telt pakket (check) skolefest på en lokal restaurant og stadig med planer om at sejle i morgen. Vejrudsigterne lover ikke sol, men bliden bør, så vi er optimistiske.

Det startede stille og roligt med at forældrene begyndte at danse

Lørdag 25. april

Sjette klasse på en af de lokale skoler havde inviteret marinaens gæster til fest i går aftes.

Forældrene havde lavet mad, lækre græske specialiteter, som vi slet ikke er blevet trætte af endnu. Et band bestående af skolens lærere og nogle elever samt gæstesolister spillede. Først stille og roligt under middagen og så efter spisningen gik de over til de lokale rytmer og så kom eleverne og forældrene på gulvet. Hold op var der gang i den. Jeg fik lært grundtrinene til en af de simple kædedanse og Noemia (vores spanske veninde fra Barcelona) hev mig med ud i en af kæderne, og så gik det ellers der-ud-af!

... men så kom eleverne på banen - og så var der rigtig gang i den

Hvor var det godt at vi udskød vores afrejse, så vi kunne være med til dette. Allerede ved ni-tiden i morges sejlede vi ud af havnen i Messolonghi. Vi satte kursen mod vores sædvanlige' ankerplads, i bugten Limin Petala. Dagen var præget af ingen vind fra forskellige retninger, så motoren fik lov at spadserere. Vi var fremme først på eftermiddagen og vi lavede en landnamsfærd, hvor vi fik besøgt hulen på halvøen mod havet. Den har vi kun betragtet på afstand ved de to tidligere besøg i bugten. Det var et lidt uvejsomt terræn, kun egnet for geder, som også har taget hulen i deres besiddelse. Gederne så vi da vi gik i land, men de forsvandt uden for synsvidde, da vi var kommet i land. Vi fik lidt vind i løbet af natten, men den løjede af til om morgenen. Ved landgangen diskuterede vi meget betydningen af et skilt på græsk og tog faktisk et billede af det. Vi sendte det til Dimitris datter Kristina for oversættelse. Det var godt at vi ikke ventede på svar, for det betød at landgang var forbudt.... men da vi fik det at vide var det lige som for sent.

Søndag den 26. april

Endnu en dag præget af ingen vind fra forskellige retninger. Målet var Ay Eufimia på Kefalonia. Lidt over 20 sømil, så det var til at overse, også for maskine. Vi var først af sted ved elleve-tiden og fremme ved halv firetiden. Det ser ikke ud til at Grækenland er åbent endnu, her er fire både i alt, så der er rigelig plads til at ligge langskibs. Jeg lavede mad: vi spiste på en af de tre åbne taverner her på kajen. Dejlig mad!

Mandag den 27. april

Det med at Grækenland ikke er åbnet endnu, fik vi bekræftet da vi gik op for at leje en motorcykel. Ud for en forretning var der linet en række både to og fire-hjulede motorcykler op! Men nej, de kunne desværre udlejes endnu – først efter 1. maj! Der træder forsikringen i kraft, for der er ingen forretning i at forsikre dem før... snydt! Vi foldede cyklerne ud og kørte en tur i omegnen. God motion for omegnen er ret bakket.

Tirsdag den 28. april

Tænk, så er det fem år siden at vi sejlede ud af Kalkbrænderihavnen, med kurs mod syd. Uhh, hvor kan jeg huske hvor koldt det var, især turen fra Helgoland mod Holland. Men efter vi nåede Spanien, tror jeg, jeg på en hånd, kan tælle de gange, vi har haft olietøjet fremme. Men de blå mænd har været brugt, når vi har sejlet om natten, de er uundværlige. Her til formiddag kastede vi os op på cyklerne og kørte mod syd mod den lille havneby Sami. Her er filmen, bygget over romanen Kaptajn Corellis Mandolin, optaget. Rod Heykels anbefaler i sin Pilot at man læser bogen/læser bogen igen. Der er en scene fra bogen, der står helt klar for mit indre blik. Det er scenen, hvor hyrden ude bjergene ser en lille bitte sky falde ned fra himlen. Så opdager han en lille engel under skyen! Skyen og englen bliver større og større, da de nærmer sig jorden. Hyrden går hen til englen, der er klædt i stor, kort, hvid nederdel og med store røde pon-pon'er på skoene. Englen snakker mærkeligt, men nogle ord kan hyrden forstå. Pointen er selvfølgelig, at det er en

engelsk spion, der er sat ned med faldskærm. Da det bedste man i krigsministeriet i London kunne rekruttere var en klassisk filolog (som man altså ikklædte græsk folkedragt), så talte spionen klassisk græsk! Senere en er en pudsig episode, hvor spionen møder italienere og tiltaler dem på latin... jo, måske skulle jeg læse bogen igen.

Der lå en dansk båd i Sami, s/y Luanda med Ludvig ombord. Dejligt skib og hyggelig mand. Han og hans datter var sejlet herved sidste år og han har tilbragt vinteren her i Sami. Ludvig har selv konstrueret båden og går og pudser de sidste ting af, som der altid skal gøres. Undervejs derned besøgte vi en grotte og sejlede en tur på søen i grotten, utroligt flot!

Mellisani grotten, sejltur på søen

Onsdag den 29. april

Vi slap fortøjningerne i Ay Eufimia ved ni-tiden og satte kursen mod til Fiscardo længere nord på Kefalonia. Vi fik et par timer for sejl, og det var dejligt at glide stille nordover i sundet mellem Itaka og Kefalonia. Vi var fremme i Fiscardo lidt over tolv, og da vi havde klaret op satte vi os op på den nærmeste taverna (10 m væk) og fik os en øl og en gang saganaki (grillet ost). Der kom en slovensk båd ind og fortøjede ved siden af os. En Rasmus 35 som den Ejner Svarre havde og som vi sejlede i i 1976! Hyggeligt gensyn. Meget søde unge mennesker, en familie med tre børn. De gav os en masse råd om, hvor vi kunne ligge i Kroatien, for det var deres hjemmebane, og de kendte det rigtig godt. Deres oplysninger gav os noget at tænke over. Vi overvejer nu, at når vi har hentet genuaen i Lefkada, og har fået taget mål til vores nye sprayhood, så at sætte kursen hurtigt nordpå. Tage det i lange hug og så slentre langsomt sydpå. Vi spiste middag sammen med Sloverne på "vores" taverna.

15. maj 2015

Torsdag den 30. april

Der er stille og roligt, der er ikke åbent mange steder, men man kan godt mærke, at er de lokale ved at varme op til sæsonen. Vores nye venner fra Slovenien, sejlede. De har båden liggende i Prevesa, og var bare på en uges ferie, så de skulle nordpå nu. Søde mennesker, som jeg tror vi holder kontakt med.

Fiscardo 1. maj, der skal fotograferes

Fredag den 1. maj

I dag var der ikke stille i Fiscardo. Det er første maj og sæsonen åbner! Det blev fejret med lokal musik og dans i de lokale kostumer. Det var hyggeligt. Vi fandt et skilt, der markerede muligheder for at vandre her i omegnen og vi gik en lille tur op til en kirkeruin, der i sin tid skal være opført til minde om Robert Guiscard (der skulle være død på øen), der i øvrigt er en efterkommer af vikingen Rollo og grandnevø til Vilhelm Erobreren. Det er Guiscard der har givet navn til byen: Guiscardo er med tiden blevet ændret til Fiscardo (mener man). Vi passerede på turen også et Veniziansk fyrtårn og det nye (1872) fyr, flotte udsigtspunkter over mod Itaka.

.... og så skal der dances

11 / 49

Lørdag den 2. maj

Også i dag fik vi gået en tur omkring Fiscardo. Det blev en anden af de ture der var tegnet på skiltet. Den var på næsten syv kilometer og gik gennem små bjerglandsbyer, gav flotte udsigter til havet på begge sider af øen, kom forbi forladte gårde og en dyb hule i skoven. Det tog os næsten tre timer at forcere dette terræn.

Vandreture i maleriske landskaber og landsbyer

Søndag den 3. maj

Den blev halv ti før vi kom af sted. Der var ikke lovet nogen vind, og vi havde kun 11 sømil foran os, så der var ikke rigtig noget at blive stresset over. Solen skinnede fra en skyfri himmel. Vi fik lidt sejlads for sejl, men det blev ikke rigtig til noget. Vi var fremme i Sivota kvart over tolv og bakkede pænt ind med ankeret pænt langt ude i bassinet. En tavernaejer hjalp os og gjorde opmærksom på at der er lagt laylines ud. I Rod Heykels Pilot skriver han, at ens anker bliver 'udfordret' af bunden her, der er meget tang. Vi tjekkede lige ankeret! Det holdt ikke. Vi gjorde så brug af en af de laylines, der (opdagede vi efter ankermanøvren), var lagt ud. Så trak så Rocnaen ind, den og 40 meter kæde gled fint og let over et fedt lag søgræs. Det kom op med en stor buket søgræs og blev pænt lagt på plads. Så gik vi op på tavernaen og fik en øl og en gang saganaki.

Mandag den 4. maj

Det blev så en dag på kontoret. Sten (ved hjælp af sin støttepædagog Jørgen) har fundet en mulighed for at opdatere vores hjemmeside. Så det skal der gøres noget ved i dag.

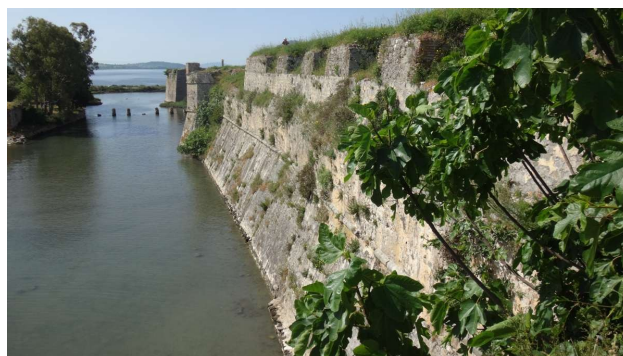
Tirsdag den 5. maj

Vi tog fra Sivota klokken ni, og blev det til endnu en dag for maskine, mens det gik mod Lefkas. Der var vi klokken halv et og lagde os

ved bykajen med stævnankeret ude og hækken ind. Det gik ok, men vi har stadig lidt at lære. Men jeg synes problemet er, at vores anker løber for langsomt ud, og derfor tager det tid inden det kan få ordentlig fat. Så lå vi på plads med hækken op mod bykajen, og en udsigt fra cockpitet op til en trafikkeret kaj med parkerede biler; hen over stævnen ser vi ud over havnen mod Mainland Greece med grønne bjerge. Så er det, at jeg igen overvejer det fikse i at ligge med hækken ind. Jo, man ligger for hovedankeret, det er der fornuft i; og man kan komme hurtigt væk, hvis det blæser op, OK. For mig er det dog ulogisk at bakke en sejlboat ind. Det er ikke rart at ligge med cockpitet mod kajen, så alle kan følge med i hvad der foregår. Nå, men det er sådan man gør her, og skik følge eller land fly. Da vi var ude for at mole-race mødte vi Sue og David fra 'Sealeggs 3'. De havde fulgt os på AIS'en og vidste hvor vi var. De havde lagt sig for anker i havnen, hvilket er helt acceptabelt her. Vi aftalte at spise middag sammen oppe i byen om aftenen. Det gjorde vi så, på et meget hyggeligt sted: Lighthouse Restaurant.

Onsdag den 6. maj

Sten er stadig en hel del på kontoret for at opdatere vores hjemmeside til et nyt system, og han er i stadig kontakt med sin støttepædagog, Jørgen. Vi fik dog tid til at slentre lidt rundt i byen og købe en babermaskine, og foretage nogle småindkøb; planen er at cykle til Lidl i morgen og gøre det store indkøb. Jo- vi kiggede

Fæstningen Santa Maura- romantisk forfald

også på ankerspil, det, vi har, får ikke lov at skuffe os flere gange inden det ryger ud! Det har altid været et problem at det ikke har en 'frit fald' funktion så kæden løber for langsomt ud under 'parkeringsmanøvrer' med hæk mod kaj. Derefter cyklede vi over til fæstningen Santa Maura. Den er fascinerende, for den ligger bare

hen i romantisk forfald, med kanonerne liggende hist og her.

Romantisk forfald- kanonerne ligger hist og her

Torsdag den 7. maj

Nick, fra Waypoint, kom lidt over ni med en kollega, for at tage mål til en ny sprayhood. Det bliver flot; den gamle fylder ti år om en måned (heraf nu 5 år under varmere himmelstrøg) og det kan man godt se. Det er ikke frås. Den stackpack vi har købt fra Waypoint er virkelig pæn og let at arbejde med. Nu er der taget mål, og når vi kommer tilbage hertil i begyndelsen af juli, så bliver den passet til. Det bliver spændende.

Fredag den 8. maj

Vi var i venteposition fra klokken ni, selv om Nick først havde sagt at han ville komme klokken halv elleve. Han kom og vi fik sat den nye Code Zero op. Det ser meget lovende ud. Der er lidt problemer med at få den til at rulle ind i toppen, men forstærkningen i toppen er meget hård og stiv endnu, og den bliver formodentlig blødere og samarbejdsvillig med tiden. Håber vi får mulighed for at prøve den på vej mod Paxos i morgen!

Lørdag den 9. maj

Det var igen en af de dage, - ikke meget vind, så vi startede nordpå efter at have fået fyldt diesel på. Vi kom igennem broen klokken ni. Og maskinen summede. Solen skinnede fra en skyfri himmel og efter et par timer skulle vi prøve den nye CodeZero. Det gik ok, den stod fint, men den fik ikke rigtig lov at arbejde for der var for lidt vind fra forskellige retninger. Der er dog lidt problemer. Ankeret havde ikke været på bovsprydet da vi testede sejlet i Lefkas (nej selvfølgelig for det var jo i brug), hvilket betød at der ikke rigtig var plads til rullen i

bunden nu hvor ankeret var stuvet på plads. Svirvlen i toppen ville ikke rulle ordentligt ind, fordi forstærkningen i toppen er lavet alt for stiv. Nå, det må vi få en ordening på. Waypoint har et servicested på Corfu, så det skal vi have fundet på vejen nordpå. I dag havde vi sat kursen mod Gaios på Paxos. To sømil syd for Gaios er der en lille bugt: Mongonisi, den sejlede vi ind for at kigge på, og der var så dejligt, at vi lod ankeret gå. Vi lå midt i en lille bugt, beskyttet på alle sider og med en cafe og en taverna i strandkanten.

Badevandstemperaturen har nået 19 grader, hvilket er acceptabelt, så vi fik årets første bad.

For anker i bugten ved Mongonisi

Søndag den 10. maj: Gunnis (svigermors) 94 års fødselsdag!

Da Sten ringede til sin mor for at ønske hende tillykke, var det hans bror Jakob der tog telefonen, det var hyggeligt at få vekslet ord med ham. Han var taget fra Stockholm for at fejre dagen med sin mor. Hun får noget at se til her i denne måned for Mads og Guadalupe ankommer til Danmark om et par dage. Vi lettede anker og satte kursen de to sømil nordpå mod Gaios. Der var vi ved ellevetiden. Det er et dejligt sted. En meget beskyttet naturhavn, med en meget lang bykaj med mange tavernaer at vælge imellem. Selv nu, synes jeg, der ret mange både, og jeg tror på, at det kan være ret kaotisk i højsæsonen. Vi fandt et pittasted på torvet, hvor vi kunne få dem til Messolongi-priser og ikke til turistpriser. Hyggeligt!

Mandag den 11. maj

De lover blæsevejr i eftermiddag, så planen er en overliggerdag. Men dagen startede lidt underligt: Sten ... og jeg- er lidt rystede: Da Sten opdagede et cigaretskod med tilhørende brændmærke på dækket, bad han en på nabobåden (en Jeanneau 57: *Farfelu fra Nice*, med

flag fra Den Kongelige Belgiske Sejlklub), om at fortælle besætningen (der i øvrigt alle var flamsktalende, at det altså ikke er særlig velset, men fik blot svaret: ”I do not even smoke, so fuck of”. Skipperen kom op, og var også lidt overrasket. En i øvrigt sød belgisk fyr, som vi havde snakket med i går. Sten kiggede lidt senere ud af vinduet og fandt et skod mere.... og et til. Gik op og afleverede dem til skipperen; nu meget stille. Håber de sejler i dag. Men de skal ikke ødelægge vores humør! Stedet er dejligt, og et perfekt sted at have en overliggerdag

Tirsdag den 12. maj

Belgierne sejlede faktisk kort efter jeg havde skrevet dagbog og skipperen kom da også med en forsinket og forkølet beklagelse. Men nok om det. Det er blæsevejr! vi fik i går var en tor-denbyge og det var egentlig ret hurtigt overstået. Søen udenfor gav dog nogle dønninger her ved kajen, så vi lå lidt uroligt. Da vi vågnede i morges, var alt ved det gamle og vi lå stille og roligt- og solen skinnede. Der er et vaskeri oppe i byen, så jeg var klar ved vaskeriets dør klokken ti, da det skulle åbne. Der sad stadig den seddel på døren, jeg havde set i går: kommer om ti minutter. OK, jeg satte mig på caféen overfor og fik en kop kaffe og spurgte hvornår hun normalt kom; klokken 10 - 10 minutter over ti - klokken halv elleve - klokken elleve. Det sidste kom til at passe. Jeg kastede mig over gaden og afleverede vasketøjet. Da jeg gik, havde hun sat nye åbningstider på døren: klokken 15- 19. Jeg hentede vasketøjet om aftenen.

På vej ind til Gaios

Onsdag den 13. maj

Kvart over ni halede via ankeret op og satte kursen mod Muertos på fastlandet. Den havde vi fået anbefalet af nogle englændere (Peter, Peter,

John og Karen). Vi var fremme allerede klokken halv tolv efter 15 sømil. Vi fik vores ankomst-øl og saganaki på baren anbefalet af Peter, Peter & Karen og John. Senere mødte vi dem på molen og blev inviteret til drinks på deres båd. Både Peter og Peter & Karen sejler Southerly 105 hjemme i England, og har så denne båd liggende her i Grækenland.

Torsdag den 14. maj

I dag havde vi for første gang i meget lang tid vind t sejle på. Det blev til seks timer med en fin vind fra omkring syd på 4-8 m/s. Det kunne vi ikke klage nok over. Storsejlet var oppe og genuaen spilet og vi sejlede mod Korfu. Målet var Marina Gouvia, for der ligger der en Quantum Sail repræsentant, hvor vi kunne aflevere Code Zeroen. Den skal nu tilbage til Athen for at få syet en ny blød faldbarm på, så vi kan rulle den ordentligt op.

Marina Gouvia er ikke noget at skrive hjem om. Den ligner alle andre store moderne marinaer som vi har set i Danmark, Tyskland, Frankrig, England, Spanien, Italien osv osv. Priserne er også de samme. Når det generelt føles billigere, at sejle i Grækenland, er det fordi de fleste af de mindre byers kajer er gratis, der er ikke altid strøm, kun nogle steder er der lay-lines, få steder toiletter og affaldscontainere og der er jo de mange lækre ankerpladser. Sikkerheden disse steder er som sejlerne gør den til. Så nu ligger vi her og det føles behagelig velkendt og kedeligt. Men jeg vil ikke skamme mig over at sige, at her er strøm, så nu skal der støvsuges! Her er vand, så nu skal der spules dæk. Ikke mindst er her brusebade, så nu skal jeg i bad!

Fredag den 15. maj

Sejlet blev hentet af Quantums repræsentant på stedet. Vi har forsøgt at finde ud af om og hvordan vi skal klarere ud af Grækenland. Det er ikke rigtig til at finde ud af, så vi henholder os til at vi ifølge vores DEPKA dokument er sejlet ud af Messolonghi, og det er så det. Må i øvrigt sige at en forespørgsel på facebookside Middehavssejlerne, gav positivt resultat: sejl og nyd det.

Efter megen snak med andre sejlere her, og efter lidt logisk tankevirksomhed er vi nået til følgende konklusion: Selvfølgelig skal man principielt checke ud når man forlader Schengen, det gør vi jo også derhjemme, hvis vi f.eks skal flyve til

USA eller Tyrkiet; om passet bliver stemplet er jo en helt anden sag, men vise det, det skal vi. Udklarering kan kun finde sted i Ports of Entry/Exit og det er på Korfu i den komercielle havn i Korfu by. At vi er havnet i Gouvia (som skrevet dyr og ikke interessant) skyldes alene at vi skulle aflevere et sejl til Quantum på vejen. Alternativet er selvfølgelig at sejle mod Italien (i Schengen), og hvad der så sker undervejs er jo helt op til den enkelte skippers ansvar og risikovillighed. Vi er da også kommet i tanke om, at da vi 2012 sejlede fra Chipiona i Spanien til Mohammedia (nord for Casablanca), checkede vi ikke ud nogen steder og havde ikke problemer da vi returnerede to måneder senere til La Linea (også Spanien).

Så blev det tid til en gang moleræs. Her er rigtig mange både, og mange af dem ligger bare og "ligger" og mange er charterbåde. Vi så et islandsk flag, standsede og spurgte pænt om de ville snakke dansk eller engelsk. Vi fik at vide at det var fint med dansk, for besætningen bestod af islændinge, nordmænd og en svensker, dvs. skåning. Så var vi jo på hjemmebane. Skipperen hedder Erik Bech er politimand. Han fortalte en vidunderlig historie om, hvordan han, da dronning Magrethe var på et officielt besøg på island, var tilknyttet som hendes personlige livvagt. Hans vigtigste kvalifikation (ud over at være politimand) var at han var ryger. Han fortalte, at den første instruktion fra Daisy havde været at han altid skulle sørge for at der var et sted i nærheden af de officielle begivenheder, hvor man kunne trække sig tilbage og få en smøg. Jeg ved ikke om det er sandt men det er en god historie.

Sjovt nok kendte han i øvrigt Axel Pribs, faderen til vores gudbarn! Axels kone er islandsk, og Axel er kommet på Island i mange år. Verden er s.. lille! Nå, det blev så enden på vores moleræs, for der blev budt på øl. Da de også skulle have fat i en sejlmager, og deres forsejl skulle ned, så hjalp vi dem med det. Men det var ikke lige til, for faldet havde snoet sig om staget i toppen, så der skulle en mand i masten.... det blev Sten. Faldet var blevet næsten slidt igennem, så det blev snittet over og Sten havde det med ned - og derefter kom forsejlet ned. Sten havde det lidt dårligt med at efterlade en utaklet ende, så om aftenen, gik han over og syede taklingen. Der blev handlet og vi

har nu planer om at sejle nordpå mod Albanien så snart vejret er ok. Lige nu ligger der noget blæsevejr nordfor Korfu-kanalen, så vi ser lige tiden an.

Lørdag den 15.maj

Her til morgen har vi igen kigget på vejrmeldinger. Lige nu er planen at sejle mod Albanien først på aftenen med afgang klokken seks. Der er 70-80 sømil og hvis vi tager af sted på dette tidspunkt, er vi der i morgen, i dagslys og i arbejdstiden. Vi skal lige have købt en dunk gas og et brød, så er vi klar. Nå ja så skulle vi også lige op og betale €25 ekstra, fordi vi forlader havnen efter klokken 14:00, men det er jo også en privat udenlandsk ejet marina. Måske kunne den græske stat lære noget her.

Nu mod Albanien!

Troldand for anker ved Mongonisi

Ries dagbog

Fra Korfu tilbage til Messolonghi via Albanien, Montenegro, Kroatien og Italien
16. maj 2015 til 8. juli 2015

Lørdag den 16. maj

Her til morgen har vi kigget på vejrmeldinger igen. Lige nu er planen at sejle direkte fra Korfu mod Albanien her først på aftenen, med afgang kl. 18. Der er 70-80 sømil og hvis vi tager af sted på dette tidspunkt, er vi der i morgen, i dagslys og i 'arbejdstiden'. Vi skal lige have købt en dunk gas og et brød, så er vi klar. Nå ja, så skulle vi også lige op og betale €25 ekstra fordi vi forlader havnen efter kl. 14, men det er jo også en privat udenlandsk ejet marina. Måske kunne den græske stat lære noget her.

Indklarering i Albanien, Vlore

Søndag den 17. maj

Nu med nyt gæsteflag. Vel ankommet til Albanien. Vi sejlede fra Gouvia på Korfu i går aftes og ankom til Vlore her til morgen. Kortskitserne i sejladsbeskrivelsen syns' vi ikke gav nogen ide om, hvordan havnen i Vlore ser ud, og heller ikke søkortene giver ikke meget hjælp, kun en position. Havde vi set på google maps, ville vi i det mindste have fået en ide om hvordan de to moler ser ud.

Der er to jern- og betonmoler med bildæk som fendere, disse hænger i kæder der godt smurt ind i konsistensfedt. To færger fra Italien kommer om formiddagen og lægger sig med anker i stævnen og bakker ind mod den vestlige mole på nord siden. Først den ene og efter en times tid byttes der. Der er plads ved molen når færgerne er der, men man skal flytte, når de manøvrerer (til enden af molen). Det er ikke et sted der indbyder til længerevarende ophold. På molen stod der en gruppe agenter (alle med

autorisation & identifikation), der skulle hjælpe os med indklareringen. Havnekaptajnen kom og fortalte, hvilken af dem der (var udset til at) skulle hjælpe os, det blev ordnet på en lille time. Da han kom tilbage var vores pas ikke blevet stemplet. Et af de mange steder vi har læst, står der at det er vigtigt at man bliver stemplet ind og ud, så vi bad om stempler, så han cyklede tilbage, og fik også den detalje ordnet. Agenten talte ikke meget engelsk, men italiensk, så vi måtte klarede os med italiensk/spansk/babel og det gik helt fint. Prisen for indklarering af båd over 10 meter (vi er 10,82) er €80. Som vi senere har forstået det, er der ikke en gang tale om en afgift til den albanske stat, kun at et netværk af officials kræver, at der bruges en agent (der så sikkert er en del af 'netværket'). Jeg er muligvis uretfærdig og det må checkes nærmere.

"Pillboxes" i baghaven

Så sejlede vi videre de syv sømil sydpå til Marina Orikum, hvor vi nu er, tror vi er de eneste gæster (€42/døgn). Flinker folk, vand, el og internet. Orikum ligger i et ferie område med gode billige (meget billige) restauranter, og rigtig en 'albansk' by en god kilometer mod syd. Vi havde ikke fået nok små € sedler med. Har man det, veksler alle gerne til en kurs på ca 140 Lek/€. (dvs 1 Lek = 0.05 Dkr). Albanien ser ikke helt ud til at være helt åbnet for sæsonen. Inden vi faldt om på køjen spiste vi en fin frokost på en lille restaurant nær ved: Bruchetta, Antipasta Marinara, Mixed grill med ruccola salat og dessert, hertil øl, vin og vand..... ialt €25 (for 2 personer). I morgen går vi så i gang med at udforske og det glæder vi os til. Tænk

Albanien lukkede først rigtigt op og begyndte at satse lidt på turisme så sent som i 2005 (og blev medlemmer af NATO i 2005).

Albanien var nær blevet nedlagt som stat efter 1. verdenskrig og skulle have være delt mellem Serbien/Montenegro og Grækenland. Kun fordi USAs præsident Wilson holdt fast i ideen om nationernes ret til egen stat, overlevede statsdannelsen, men måtte afstå betydelige dele til Serbien (Kosovo) og Grækenland, hvor der den dag i dag er et ikke anerkendt albansk mindretal. Det er sådan man laver krudttønder. Vi havde kontaktet Irene fra sail-albania.com (tlf +355 69 73 24 138). Hun var i marinaen da vi kom. Vi vil gerne have hende til at hjælpe med at arrangere en tur ind i landet. Irene er schweizer og taler engelsk, fransk, tysk og norsk.

Mandag den 18. maj

Stille dag, planlægningsdag og cykeltursdag. Vi cyklede til den lille by, der ligger lige syd fra marinaen. Der var en del betonbyggeri og nogle meget nedslidte boliger. I baghaven af byggeriet ud mod stranden kunne man se resterne af maskin-geværstillinger af beton. Der var egentlig liv i gaden; her havde vi haft brug for den lokale valuta Lek til at betale vores øl, men vi klarede os uden, betalte lidt overpris med euro. Hos havnefogeden fik vi fik vekslet lidt Euro til Lek, så vi har når vi skal ud at køre bil i morgen.

Olieproduktion Albanien

Tirsdag den 19. maj

Irene havde organiseret en biltur i land med Edison; tilsyneladende ikke en særlig rutineret billist, men han kørte forsigtigt. Det var i sig selv betryggende, da vejene mildest talt ikke alle

er lige gode, de fleste er ret forfærdelige. Ved opkørsel og nedkørsel til broer, kunne være kæmpe huller... ud over selvfølgelig alle de andre huller og bump der var. Jeg havde begået den fejl at tro på de tidsangivelser Google angiver når man bruger rutefunktionen, det kan man normalt men ikke i Albanien! De er ikke beregnet på basis af kvaliteten af de albanske veje! Jeg tror man mindst skal gange med to for at få tidsangivelserne til at passe. Om der overhovedet findes vejkort at købe i fri handel har jeg ikke fundet ud af endnu og Edison selv, måtte flere gange undervejs spørge lokale om en vej nu også var passabel. Vi oplevede flere gange, at der var omkørsler, eller veje var lukket, så jeg ved ikke engang, om jeg turde køre efter Google Maps. Vi var i hvert tilfælde glade for at vi havde valgt bil med chauffør (og ikke lejet en), som nogenlunde kendte vejen og kunne spørge sig frem når han kom i tvivl. Vejskilte med retningsangivelser, var der heller ikke alle steder, derfor opstod tvivlen, ret tit. Når alt det så er sagt, så var det bestemt ikke spild af tid at tage en tur ind i landet. Det var meget flot og varieret, bjerge med regnvandskløfter. Vi kørte via Vlore og Fier til Berat, en borg med fantastisk udsigt. Undervejs- ved en af omkørslerne, kom vi ind over et område, hvor de borede efter, og udvandt olie- olie nok til at dække en tredjedel af landets forbrug. På turen tilbage tog vi en afstikker til Apolonia, romerske ruiner fra andet århundrede efter vores tidsregning. Det var pænt udgravet og havde et tilknyttet museum med virkelig flotte effekter, som bestemt (i mine arkæolog-amatør-øjne, kunne konkurrere med, hvad vi har set i Italien og Grækenland.

Museet i Apolonia, en lille perle

Da Edison fandt ud af, at vi var interesseret i vin, kom han i tanke om, at vi ville komme forbi en vingård. Den var vi så også inde og besøge. Det, at modtage besøgende, var ikke en strømnet operation. Vinbonden, som vi vist fangede i hans siesta, kom ud og vi fik ikke meget at vide, men fik dog ved hjælp af Edison hevet nogle oplysninger ud af ham. Produktionen, gik mest til lokalt forbrug, men noget blev også eksporteret til Kina, Malaysia og Norge. Vi kom af sted med en flaske rødvin og en flaske krydret raki. Rakien mindede os om noget, så vi prøvede at spørge ind til, hvad det var den var lavet med. Nødder- der var grønne... Lige pludselig vidste vi det: Valnødder! Valnødde-raki, dejlig morgen snaps! På vejen tilbage insisterede Edison på at tage os til et sted med nogle Romerske ruiner (Apollonia). Vi var egentlig trætte og fyldt op med indtryk men der hjalp ingen 'kære mor'. Og faktisk var det besøget værd også selv når man har besøgt andre mere berømte museer. Der var nogle virkelig fine ting udstillet, og selve ruinkomplekset, der var bygget op omkring et amfiteater var meget betagende.

Vngård i Albanien

Onsdag den 20. maj

Der er cirka 120 sømil foran os, så det bliver en sejltur natten over. Vi forlod Orikum klokken ti. I går havde forhåndsorienteret agenten, via e-mail, om at vi ville være i Vlore for at checke ud klokken elleve.

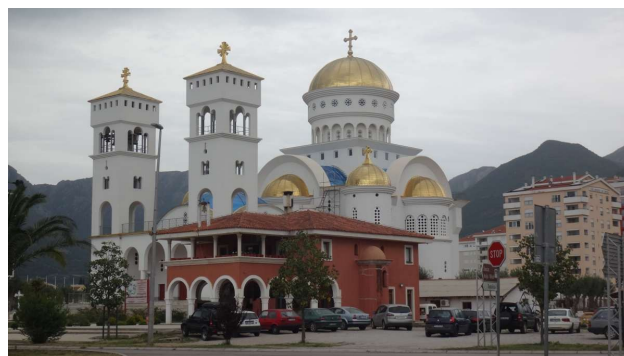
Agenten kom cyklende ud af molen, i det øjeblik vi kom til kaj og ordnede udklarering, inklusiv stempel i passene, på tyve minutter.

Afsejlingen fra Vlore blev således tyve minutter over elleve. Der var i det store og hele ikke meget vind, men vi havde perioder med så meget at vi kunne sætte sejl. Ved midnat var vi på position 41gr 20,5N/ 19gr 09,7 E

Torsdag den 21. maj:

(Montenegros national- & uafhængighedsdag)

Det var så fredeligt at vi skiftedes til at gå ned at tage en lur om læ, det gjorde vi faktisk nat og dag. Jeg kan jo sove hele tiden. Sten fik da også hvilet sig lidt, og i perioder hørte jeg da sove-lyde fra ham. Også resten af natten havde det været muligt at sejle lidt for sejl, så alt i alt fik vi nok sejlet for sejl fire timer. Ankomst til Bar i Montenegro klokken halv ni. OK: så skulle der indklarerer. Havnemesteren i marinaen var meget omhyggelig med at fortælle, hvad vi skulle gøre, og vi fulgte hans retningslinier: 1: Port Police (ind ad molen, over gaden op til en lille park, gråt hus i to etager, åbnet døgnet rundt) for at vise bådens papirer, yachtskipperbevis (det første gang det har været fremme), udfylde crew-list og købe sejlads-licens (€ 46) med tilknyttede vignetter, der skal klistres på båden. 2: til paspolitiet (ved færgeterminalen) for at få stemplet passene og til sidst 3: tilbage til havnemesteren for at betale havnepenge (€ 50).

Katedralen i Bar

Så er vi i Montenegro (= sorte bjerge)! Det var ulige meget lettere at indklarerer i Albanien, hvor agenten ordnede det hele, men også en smule dyrere. Landets navn lever op til virkeligheden, de er sorte, men ikke på nogen måde dystre. Havnens internet rækker ikke ud til båden, men der er flere muligheder i land: Hos havnemesteren, ved siden af havnekontoret og på caféen og i restauranten i Yachtklubben. Vi fik

rigtig dejlig mad og lokal vin på restauranten om aftenen. Det blev så den måde vi fejrede nationaldagen: ved at sætte det montenegriske flag (som gæsteflag) og en dejlig middag.

Fredag den 22.maj

Møjvejr, blæsevejr og regnvejr = kontorarbejde
På FaceBook-gruppen: Middelhavssejlere har jeg været i kontakt med Dianna Frøhlke Heede. Hun er med sin mand på vej fra Trieste sydpå. Det er i hvert fald, hvad jeg har kunnet finde ud af. Det ser ud til at de ligger i Kotor i fjorden Boka Kotorska. Vi har via FaceBook aftalt at mødes i morgen i en lille bugt Bigova lige ved indsejlingen til fjorden. Og- vi er blevet inviteret til middag! Det bliver spændende.

Lørdag den 23.maj

Vi sejlede fra Bar lidt over otte, med påklippet sejltilladelse for en uge. Sejltilladelsen er et klistermærke (en vignet), der skal sidde synligt, så vi har sat det på masten. Vi var fremme på ankerpladsen ved Bigova i Trastebugten klokken kvart i et. Vi blev modtaget af en mand i en jolle og fik anvist en bøje. Det kostede ikke noget, men vi fik at vide at det var restaurantens bøje. OK vi gik i land og fik os en øl og en portion tørret skinke og ost, fint-fint, lige hvad vi trængte til. Så fik vi os en ”morfar” og alt imens vi sov, kom Dianna og Find på Fai Da Te. Badevandet er fint her, altså temperaturen, og vi fik os et havbad inden vi tog jollen og sejlede over til Fai Da Te. Vi havde en meget hyggelig aften sammen med Dianna og Find og deres to engelske venner (Jackie og Clive) og fik udvekslet erfaringer og historier.

Søndag den 24. maj

Morgenkaffe på tavernaen med Fai Da Te's besætning klokken ni. Der blev udvekslet af bøger og vi satte kursen mod fjorden Boka Kotorska, hvor vi havde bestemt os for at lægge os i Herzeg-Novi.

Mandag den 25. maj

Møjvejr og regnvejr i Herzeg-Novi = kontorarbejde. Vi havde egentlig tænkt os at sejle videre til Kotor i dag, men det regnede meget, så der er ikke grund til at sejle i regnvejr for så sidde nede og skrive i en anden by. Vi fik skrevet lidt, og da det lysnede ved elleve-tiden

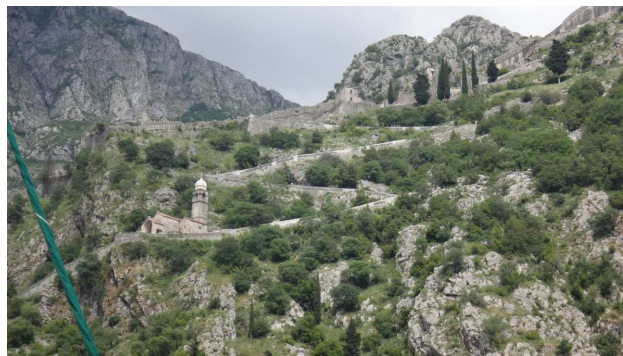
smed vi fortøjningerne og sejlede til Kotor helt inde i bunden af fjorden. Der var desværre ikke meget vind, så det blev tre timer for motor inden vi var fremme.

Indsejlingen mod Kotor i lusket vejr

Vi fik frokost ombord inden vi gik op for at se på den befæstede by. Den gamle bydel er slet ikke til at se fra vandet, som den ligger bag muren. Byerne her (og Montenegro i det hele taget) er for os en mærkelig blanding af gammel Østeuropa, østrig-ungarnsk og italiensk indflydelse; for eksempel ses den gamle bystat Venezia's Markusløve alle steder). Mærkelig blanding, men i og for sig logisk historisk set. Det har været her alle sammen, og nu så den sidste bølge indvandrere til denne by, som er på UNICEFs herritage list: Turisterne.

Vi undersøgte mulighederne for at leje en bil, og det kan lade sig gøre så det bliver herfra, vi kører til Sarajevo. Da vi snakkede med havnefogeden om at ligge her i otte dage, fik vi endda lidt rabat. Så nu er det bestemt at vi kører mod Sarajevo på torsdag. Sten glæder sig især til at møde en bosnisk geografpige han har arbejdet sammen med for snart mange år siden.

Bymuren om Kotor, der snor sig op ad bjergsiden

Tirsdag den 26.maj

Egentlig var vi på vej en tur rundt på bymuren her til formiddag, men opgav da vejrudsigten var lidt mistænkelig. Vi fik set lidt nærmere på byen og købt et vejkort over Ex-Jugoslavien, så vi er klar til turen til Sarajevo. Vi fik også bestilt hotel i Sarajevo, så nu skal vi bare af sted. Der er marked hver dag her i byen så vi fik købt lokal ost (fåreost, jo- jeg er begyndt at udvide repertoire) og tørret oksekød (sort som beg... næsten) som er rigtigt lækkert.

Den Venitanske fortid: Markusløven på bymuren i Kotor

Onsdag den 27. maj

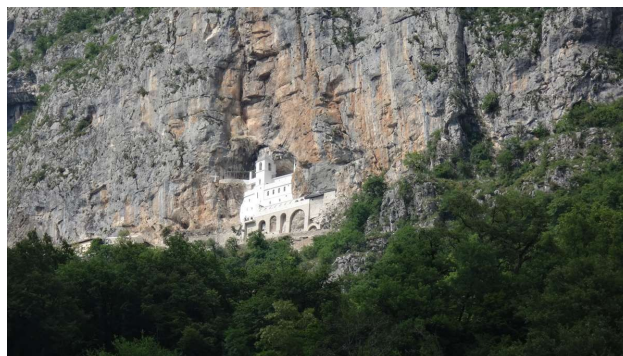
Vi fik gået turen på bymuren, og det var en rigtig flot tur. Bymuren kravler op ad bjerget, så den også beskytter byen fra angreb fra de uvejsomme bjerge, men også, og måske mere vigtigt, den ligger fremragende for at beskytte mod angreb fra søsiden. Der var virkelig en flot udsigt deroppe fra. Ligesom i går spiste vi frokost i byen, og til aftenmaden nyder vi de lokale specialiteter på båden.

Det er lidt af et sammensurium af flag vi ser på lystbådene her i havnen. Her er amerikanske flag, flag fra britiske kolonier, og så selvfølgelig montenegrinske. Vi har dog ikke hørt et ord engelsk ombord på disse både. Nogle af disse er charterbåde og vi har hørt tysk (østrigsk) og russisk. Vi regner med, at det er fordi vi er ude af EU og det så er muligt for bådene at ligge her i længere perioder. Men hvem ved? Og så er bådene generelt blevet meget store. Vores pt. nabo en sejlbåd på 45 fod er en lille båd.

Torsdag den 28. maj

Udlejningsbilen hentede vi klokken ni. Vi skulle mod nord, og da vi i Albanien havde bemærket, at man var meget sparsommelige med vejskilte, havde vi valgt at få en GPS med 'i købet'. Jeg

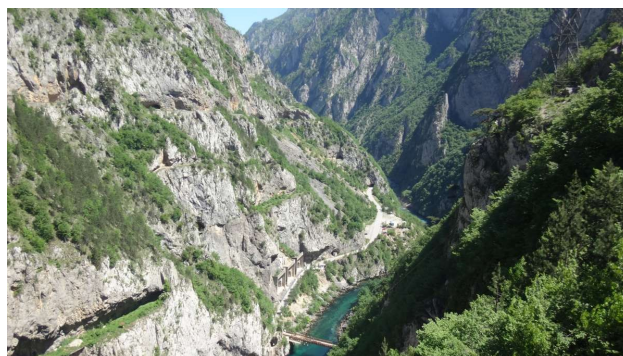
havde i Montenegro guiden, set at der på starten af turen skulle være et mindesmærke for en eller anden national helt, som skulle ligge meget smukt, og det forsøgte vi at finde. Der var lii..iige nogle problemer med at forstå detaljeringsgraden af kortene i GPSen, dette i kombination med den sparsomme brug af skiltning skulle lige læres. Da vi endelig fik det hele til at spille sammen, og endelig fandt os selv på kortet, ja så vi var langt forbi. Det var bjergveje, med masser af hårnålesving, men vejene var heldigvis i bedre stand end det vi havde oplevet i Albanien.

Klosteret Ostrok

Vi spiste frokost et sted i bjergene med utrolig flot udsigt og meget typisk for området. Der besluttede vi os for at overnatte, så vi kunne få en aften og en morgen i disse spektakulære omgivelser og samtidig var vi tæt på Ostrok klostret, som vi så kunne besøge om eftermiddagen

Det var en utrolig flot tur. Klosteret som ligger højt oppe på en klippevæg er hugget ind i klippen. Ret fantastisk bedrift at få materialer herop dengang i 1600 tallet. Endnu engang var vi på en udfordrende køretur, og her var GPS en

Floden Tara i det nordlige Montenegro

heller ikke ufejlbarlig men dog til hjælp, også selv om kortene tilsyneladende ikke var helt opdaterede.

Fredag den 29. maj

Kursen var sat direkte mod Sarajevo, og nu kom vi ud på ordentlige veje, vi kørte langs floden Tara, der løber i smal slugt, det var utroligt smukt. Sten havde en forestilling om at filmen Avatar er kunne være optaget her.

Under vores tur er vi begyndt at føle lidt, at overskriften over denne sommer kunne være: På kanten af Europa. Vi snakkede om at Grækenland måske er på vej ud af Euroen, at Albanien aldrig har hørt til nogen steder- men måske nu prøver at vende sig mod Europa, at Montenegro satser alt på at være i EU om tre år, at dele af Bosnien – Herzegovina måske i en periode har følt sig som en del af Europa- men for tiden føler sig svigtet og at Kroatien som vi også snart skal nå til, er blevet med lem af EU, men ikke i Schengen endnu. Og det interessante er, at vi egentlig selv har en fornemmelse af, at vi ikke er i Europa lige nu.

GPSen var en fin hjælp i dag, men den er nok ikke helt opdateret, da den undlod at vise os op på en motorvej (en rød vej, dvs den havde bedre belægning end de andre veje). Vi kom vi til grænsen, der var ingen problemer med at komme ud af Montenegro og heller ingen problemer med at komme ind i Bosnien – Herzegovina. Bosnien – Herzegovina er en forbundsstat mellem en Bosnisk-Kroatisk del og en Serbisk del (Republica Srepska). Denne sidste er om noget en paria qvasi-stat uden for det gode selskab og hænges normalt ud for at være 'the bad guys' under borgerkrigen. F.eks kom både Radovan Karadzic og Ratko Mladich (ansvarlig for Srebrenitsa massakren), herfra. Begge sidder nu fængslet i Haag, og under anklage for 'forbrydelser mod menneskeheden'. Efterhånden ændrede vejens kvalitet sig til det bedre, og det viste sig, da vi kom frem over banen at vejen var under opgradering: et sted på vejen blev vi stoppet af en gravko der. Lige skulle have flyttet noget grus.

Indkørslen til Sarajevo og vores hotel (en privat værelses lejlighed hos en privat familie) gik lige efter en snor: GPSen ledte os direkte ind til adressen, der ligger 150 meter fra Latinerbroen.

Sten var meget berørt over at være tilbage efter 17 år. Sidst var lige efter krigen, og det bar byen meget præg af dengang.

Sarajevo

Vi gik straks en tur i den gamle bydel: som at gå på et marked, dybt charmerende, og Sten kunne konstatere at arrene efter krigen ikke er så tydelige mere. Om aftenen spiste vi et sted i den gamle by fik tørret kød og grillede grøntsager, dertil bosnisk rødvin, så er det også prøvet. Sarajevos belejring fra 1992-96 og i det hele taget borgerkrigen, der blev udkæmpet mellem etniske grupper var især tragisk for Sarajevo, der i århundreder havde været kendt for sin store tolerance. Det er da også utroligt at fire trosretningers helligdomme er repræsenteret inden for et meget lille område: moskeer, græsk katolske kirker, romersk katolske kirker og en synagoge. Det var her de sephardiske jøder ('inviteret' af Ottomannerne) blev accepteret, og i vidt omfang tog til, da de blev smidt ud af Spanien efter rekonquistaen.

Latinerbroen, hvor vi mødtes med Alma

Lørdag den 30. maj

Formiddagen blev brugt til først at gå ud til den nyere bydel, der hvor Østrig – Ungarn har sat sit præg på bygningerne, men ikke mindst har

belejringen af Sarajevo også sat sine spor. Alle husene har nye vinduer og ikke alle murene er blevet restaureret og fået skjult skudhullerne efter snigskytternes kugler. Sten fortalte da han kom hjem fra sit første besøg for 17 år siden, hvordan han havde fået berettet, at folk måtte løb spidsrod mellem snigskytternes kugler, for at komme på arbejde,. Og hvordan en af medarbejderne på de lokale geografiske institut var blevet ramt af en kugle gennem vinduet og dræbt under en forelæsning.

I dag har Sarjevo dog heldig vis meget andet at byde på og er bestemt et besøg værd for den 'almindelige turist' (det er mig). Vi slentrede endnu en gang at rundt i den gamle by. Jeg havde set mig varm på en ret speciel kjole, som jeg måtte prøve, -glemme eller -købe. Vi kom derfor 'til' at slentre forbi butikken igen og jeg prøvede kjolen og måtte købe den. Sten tjekkede priser på elektronik, men der er ikke noget at hente.

Bevæget gensyn

Frokost havde Sten aftalt, at vi skulle spise med Alma. Hun var phd.-studerende i geografi og fungerede som tolk da Sten var her for 17 år siden. Vi skulle mødes på Latinerbroen. Det var et meget bevæget gensyn for dem begge, og de havde meget at tale om, og hun er en ualmindelig sød pige. Hun er bosniak, dvs den ny betegnelse for det der tidligere blev beskrevet som muslimer, men som her synes lige så muslimske, som de fleste er kristne i Danmark, kort sag helt sekulariserede (hvis der skulle være nogen der er interesserede i Bosniens historie og den moderne statsdannelse, har Sten skrevet et kapitel i sin bog om Territorialitet, Stat & Nation). Vi fik en dejlig frokost, men det var nu lige meget hvad vi havde spist, for det var spændende at høre Alma for-

tælle. Hun bekræftede hvad en tjener havde fortalt os i går om tiden under og efter belejringen. Under belejringen havde der været et stærkt sammenhold for at overleve, umiddelbart efter belejringen havde man været sammen under en euforisk følelse af frihed og lettelse, så kom perioden, hvor pengene strømmede til og genopbygningen tog fart. Nu er krisen kommet hertil, riget fattes penge og de interne spændinger er ved at begynde at simre igen.

Alma foreslog, at hun hentede os i morgen klokken elleve, så ville hun køre en tur rundt og se på omegnen med os. Den var vi med på!

Søndag den 31. maj

Som aftalt mødtes vi med Alma klokken elleve. Hun kørte os op i bjergene nord for byen, vi gik en dejlig tur med flot udsigt over Sarajevo. Det er svært at forestille sig, at det var herfra de serbiske nationalister beskød byen under belejringen. Frokosten fik vi på en lille restaurant, der kun serverede noget hjemmebagt brød og tre slags hjemmelavet fåre-og gedeoste. Det smagte dejligt, selv jeg synes om det, trods jeg mest er til koprodukter. På vej tilbage fik vi kaffe og is hos Almas søster, der bor lidt nede af bjerget relativt tæt på byen. Det betød faktisk, at under belejringen, blev der skudt hen over huset på dem, det var ikke sjovt. De havde en pragtfuld udsigt over byen. Huset var de var ved at bygge om, og har tilføjet en etage mere på deres hus, det skal nok blive rigtig flot.

Frokost i bjergene

Mandag den 1. juni

Vi stod tidligt op, fik en kop kaffe og en müslibar, og så gik det tilbage mod Kotor. Vi ville via Mostar, for at se den genopbyggede bro. En flere hundrede år gammel bro, der for mange var et symbol på samarbejde og sam-

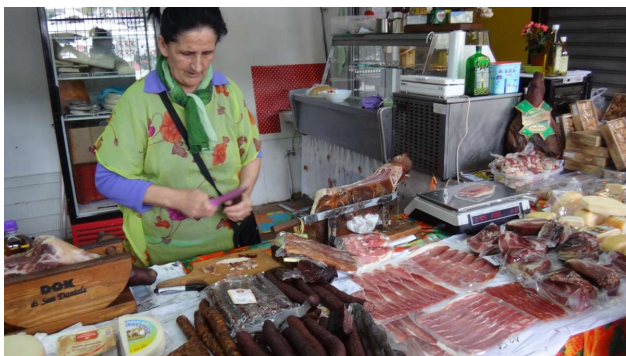
eksistens, men som kroatiske nationalisterne beskød og ødelagde totalt under krigen. Vi var ikke de eneste, der skulle den vej, hold op for en turistfælde, det har udviklet sig til. Vi kørte syd-øst på fra Mostar, så vi kom over grænsen længere sydpå, end hvor vi krydsede på vejen ud, så vi ikke kom til at køre i vores eget spor. Turen fra Sarajevo via Mostar, førte os gennem flotte naturområder, og på noget bedre veje end dem vi kørte nordpå ad. Tilbage i Kotor havde Troldand det fint og vi var lidt trætte.

Den genopbyggede bro i Mostar

Tirsdag den 2. juni

Det blev til en overliggerdag, hvor vi igen var oppe i den gamle by og nusse rundt. Vi fik købt lidt mere af det tørrede kød, som er så vældigt populært her, og som vi er kommet til at sætte pris på. Nu har vi jo været i Montenegro i mere end en uge, så nu skal vi have en ny et uges cruising-tilladelse, også selv om vi sejler i morgen- vi kan ikke få lov at tjekke ud, hvis det ikke er på plads.

Der provianteres tørret kød på markedet i Kotor

Onsdag den 3. juni

Der er 24-timers pas-service her i havnen, men da vi kom til paskontoret, sagde de, at man først åbnede klokken syv....vi prøvede at holde

masken og smile, og så forbarmede nattens vagthavende sig over os, genåbnede PC'en og klarede det problem, han åbenbart troede hans afløser kunne have fået. Vi var så ude af havnen klokken kvart i syv, og vi sejlede nordpå mod Cavtat i Kroatien. Man skal indklarere og have cruising permit, og det skal være det første man gør, ikke noget med at kaste anker og vente, så falder der bøder af (siges det).

Blev vinket ind til indklaringsmolen og blev mødt af en myndig herre, der instruerede os i hvor og hvordan vi skulle fortøje her: Ankeret ud, hækken ind! Det undgår vi helst og især, når det kun skal være for en kort bemærkning, men her hjalp ingen 'kære mor'. Så fortalte han, hvad vi skulle gøre. Først skulle der indklareres, købes cruising permit for et år og betale turistskat for 14 dage i alt € 105. Dernæst videre til paspolitiet, hvor der skulle vises pas og passagerlisten godkendes. Så syntes vi også at vi havde bidraget til den lokale økonomi. Det viste sig dog, at vi ikke at være helt færdige med at komme ind i Kroatien, for "mooring service" dvs, instruktionerne fra den rare mand på molen, kostede €13, så herefter lagde vi os ud i bugten for anker. Det var dog gratis.

Torsdag den 4.juni

Sten havde været oppe i løbet af natten, og konstateret at vi var drejet en hel gang rundt om ankeret. Han må have sovet meget let for klokken halv fem vækkede han mig, og sagde at vi var "to close for comfort" på en båd (faktisk havde vi vist rørt ved den). Den var en turbåd der var kommet ind aftenen før. Vi havde godt nok set den bøje den benyttede, men havde ikke været opmærksomme på, at den omfattede to ankre og at båden derfor ikke svingede rundt med resten af flokken af både. I stedet for at bakse med at ankre om, besluttede vi os til at sejle med det samme. Det var en lun og stille morgen, så vi fik vores te, da ankeret var kommet op og vi var på vej ud af bugten. Vi overvejede, at gå til Slano på fastlandet, så sejlede ind og kikkede på det. Der stod i sejladsbeskrivelsen, at der skulle være en ny marina færdig i år... det kan godt være, at de når det, men det lignede en byggeplads lige nu. Endvidere var man ved at lægge nyt sand på strandene, men det lå i store bunker, så nej! Det var ikke et indbydende sted. Vi sejlede ud og op

mod Sipanska Luka, en bugt på den nordlige del af øen Sipan. Det viste sig til gengæld at være et fint sted. Vi fandt en bøje ud for en restaurant, for vi havde vældig lyst til en ordentlig frokost efter denne lange formiddag. Vi fik en dejlig fiskemenu, tog os en morfar, badede, gik en tur og fik til aften spaghetti med tun og kapers og så faldt vi omkring-kuld.

Troldand for bøje lige udenfor restauranten

Her er det så at billedredaktøren midlertidigt tager over fordi Rie har været for diskret med hensyn til vores (mine) kvaje-streger. Efter vores 'morfar' gik vi en god tur i land og da vi sad på den anden side af den lille bugt med en kold øl og fin udsigt til Troldand, kunne vi ikke få øje på vores 'gummer' og blev noget bekymrede. Nå, det var nok bare sol og skygger der gjorde det, for stjålet var den næppe her midt på dagen, og skulle 'det utænkelige' være sket, at den havde revet sig løs så bar vinden ind i bugten. Da vi kom tilbage var 'det utænkelige' sket, men heldigvis havde en anden bøjeligger opdaget det og reddet den. Vi (jeg) var (er) godt flov. Det er lige som med at hælde vand i dieseltanken: det sker bare ikke for os (mig). Men det gjorde det altså. OK efter fem års sejlads og de to alvorlige kvaje-streger som de værste oplevelser vi har haft er det måske ikke så galt endda.

Fredag den 5. juni

Vi var oppe ret tidligt, tog os sammen og forlod vores bøje i Sipanska Luka, allerede klokken kvart over otte for at sætte kurs mod øen Mljet og bugten ved Luca Polace på den norvestlige del af øen. Der var vi klokken kvart over et, og vi lagde os ved en af restauranternes bro. De, der prøvede at hjælpe os med at lægge til, var ikke særligt rutinerede og til sidst måtte Sten

give dem meget klare instruktioner, og vi fik fortøjet forsvarligt. De fleste, der skal hjælpe os bliver overraskede over, at vi vil have stævnen ind først, men det synes vi er det rareste når der er lagt fortøjningsliner ud.

Det er varmt i Kroatien lige nu, så vi satte os op på restauranten og nød en kølig øl og lidt lokalt tørret kød og ost. Lige hvad vi trængte til. Så badede vi og blev på den måde lidt afkølet.

Naturparken på Mjet med klosteret på øen i søen

Lørdag den 6. juni

Vi ligger lige midt i en naturpark, der dækker den nordlige del af Mljet. Vi trængte at få rørt os, så vi gik en tur ind til en – ja det kaldes en sø – men ligner mere en afsnøret bugt og vandet er altså salt. Det var en flot tur. Ude i søen ligger et romansk kloster på en ø, og det måtte vi se. Det var et dejligt fredfyldt sted, så vi nød meget at gå rundt derude. Da vi kom tilbage fik vi samme servering som i går og bestilte med det samme et kilo ged til aftensmad (restauranten annoncerede at der krævedes to timers tilberednings-tid). Det var rigtig dejligt tilberedt og vi fik en liter af den lokale rødvin til. Overvejer at blive her en dag til, her er så rart.

1 kg. ged, diverse grøntsager og rødvin (bestilles 2 timer forud)

Søndag den 7. juni

Da vi vågnede var vi dog klar til at søge nye udfordringer og havde glemt alt om at blive. Vi lettede fortøjningerne i Luca Polace klokken kvart over ni med kurs vest mod Lastovo, hvor vi, af vores ny slovenske venner (i Rasmus 35'eren vi mødte i Fiscardo) Marko og Mina, havde fået anbefalet et bugt på den nordlige del af øen. Vi havde svært ved at finde ud af, hvordan forholdene er i bugten, den engelske pilot var ikke til meget hjælp, og den tyske vi har er gammel, så vi besluttede os til at tage det som det kom. Den gamle tyske guide, viste sig at være den mest præcise. Vi ligger nu for anker på seks meter vand i en fin bugt ved Prezeba på seks meter vand i en naturpark. Vi kom hertil kvart over tre og fik os en badetur, det havde været en lang varm dag op havet. Her er helt fantastisk stille og vi kan høre fuglene synge inde fra land. Da vejrmeldingen lover vindstille det kommende døgn, har vi overtalt hinanden til at vi godt kan tage en flaske go rødvin til maden.

Mandag den 8. juni

Vi lettede anker i meget let vind, faktisk ingen vind overhovedet, og sejlede ud fra Lestovo og satte kursen mod Otuk Korcula (tror Otuk betyder ø). Vi kiggede på nogle ankerpladser på vejen op mod byen Korcula, men intet så rigtigt indbydende ud. Tror også vi havde brug for lidt civilisation (læs: brusebad) så vi stak lige næsen inden i en lille marina, der hedder Lumbarda (alene navnet!). Det lignede lige en marina efter vores hoved, lille uformel, søde marinerøer og brusebad. Rigtig dejligt sted og efter Kroatisk forhold betalbart dvs. €35, den store marina i byen Korcula, bare et par sømil herfra, beregner sig €68.

Korcula, dejlig by med fin stemning

Tirsdag den 9. juni

Korcuella, som skulle være et besøg værd, ligger kun knapt seks kilometer væk, så det kunne gøres på cykel. Vi sadlede op ved ti tiden og kørte. Det gik ok i starten, men den sidste bjergkam lige inden den befæstede by var lige lovlig sej. Det er en befæstet by som vi har set flere af her i området f.eks Kotor, og den ligger helt vidunderligt i dette farvand. En trojansk helt, Antenor har angiveligt grundlagt byen, som så senere indgik i romerriget. Den nuværende by er imidlertid veneziansk og Marcusløven pryder da også byporten. Byen er i øvrigt præget af gotiske-, renaissance- og barokbygninger. Vi var en tur oppe i klokketårnet på kirken, der er opkaldt efter byens mest berømte barn: Marco Polo. Han var den første europæer der besøgte Kina og skrev om det, helt tilbage i slutningen af 1200 tallet som. Derfra var der en meget flot udsigt. Ved at studere kortet lidt nøjere fandt vi ud af, at der var en genvej hjem langs kysten. Den tog vi, og kom hurtigere hjem, og vi slap for stigningen lige udenfor byen. Vi havde dog lige et stop på en vingård. Der smagte vi hvidvin lavet på en drue der dyrkes her omkring Lumbarda, og en rødvin lavet på en drue der dyrkes omkring bodegaen mellem Lumbarda og Korcuella. Vi kom derfra med to liter af hver (på plastik colaflasker). Vi hældte straks noget af hvidvinen på vores plastikkaraffel og lagde den i køleren. Vi inviterede naboerne Peter og Vanessa på drinks. De sejler i men Moody 376 og har sejlet i mange år. Er nu baseret her i Kroatien.

Udsigt fra tårnet på Marco Polo Kirken

Onsdag den 10. juni

Der blev lagt hårdt ud her til morgen. Der blev lagt el-ledning og vandslange ud. Sten fyldte vand på og jeg støvsugede. Vi har ikke haft

strøm i land længe ... vel ikke siden sidste gang jeg støvsugede. Sten var helt færdig og hans skjorte drivvåd efter projektet, så nu snurrer ventilatorerne lystigt og vi holder kontor. Vi er blevet inviteret på drinks klokken fem hos Peter og Vanessa. En rigtig varm dag hvor temperaturen nåede op i toppen af 30'erne. I morgen planlægger vi så, at begynde turen sydover så vi kan få afgivet vores stemme i Dubrovnik på mandag. Sten har været i kontakt med konsulatet pr. mail og de venter os. Fin service.

Torsdag den. 11. juni

I går aftes oplevede vi for første gang en flotillie af charterbåde ankomme samlet. Der var elleve både, og det gik egentlig fredeligt og roligt. Dog var der en enkelt, der havde problemer med at skulle bakke ind, for der var ikke meget plads mellem broerne, men det gik. Det er da en guds lykke, at moderne både bakker så præcist som de gør! Tænk, hvis de manøvrer skulle laves med klassiske langkølede både!

I dag har vi så sejlet vi tilbage til Mljet, men til et andet af de steder, som vores Slovenske venner Marko og Mina havde anbefalet. Vi var af sted allerede klokken kvart i otte, og da havde Sten været hos bageren og hente croisanter til morgenmad og brød til frokost. Vi fik en smule vind på vejen og fik luftet genauen. Var fremme i Okulje, på nordsiden af Mljet ved et-tiden. Her stod tavernaejerne klar med laid-lines, vi valgte en der lå lidt inde i bugten, og fik vores sædvanlige øl med tørret kød og fåreost til frokost. Vi besluttede os til at spise der og fik lov at se den fisk der skulle grilles i aften. Det var rigtig god mad; vi delte en rissotto til forret, og den var bare så go'.

Fredag den 12 juni

Ja, her er fredeligt, selv ikke den flotillie af charterbåde, der også her kom ind, lagde vi mærke til, for de lagde sig ved en bro, der tilhørte en anden restaurant, længere ude i fjorden. Det blev en rigtig slapperdag med badning og læsning. Nu skal vi til at få planlægningen til at gå op i en højere enhed: vi skal på konsulatet i Dubrovnik og stemme og vi skal hente Ani i Dubrovniks lufthavn på mandag aften. Vi var så begejstret over den rissotto vi fik i går, så her til aften fik jeg en reje risotto og

Sten fik en med blæksprutter og blæksprutteblæk; den var sort!

En tavernaejer prajer en lystsejler for at få kunder i butikken

Lørdag den 13. juni

Vi for lod Okulje klokken halv otte og spiste morgenmad, da fortøjningerne og fenderne var inde. Vores plan var at sejle til Cavtat, for derfra kunne vi mandag morgen tage bussen til Dubrovnik for at stemme og mandag aften tage bussen til lufthavnen for at hente Ani. Men det skulle ikke blive således. Da vi kom til Cavtat stod "Mooring Service" der (ham der skulle have 100 Kroner for at hjælpe os med fortøjningerne, da vi skulle indklarerer) og forklarede, at vi ikke kunne ligge ved molen, da han ventede tre super yachts. Vi kunne bare ligge for anker eller sejle til en anden marina Srebreno. Nu var det jo sådan, at vi også ville ind her for at bruge strøm og vand. Nå, det er jo ingen skam at sejle igen når man ikke er velkommen. Det skal dog siges at "Mooring Service" ringede til Srebreno og sikrede at der var plads, og vi fik også telefonnummeret af ham. Det var godt, for Srebreno Marina, var ikke liiiiige til at finde (faktisk var der en fejl på specialkortet i den elektroniske udgave). Det er fordi, det ikke er en marina, det er en molehoved, og beskrivelsen i vores pilot... som vi er ved at være meget trætte af, var ikke videre oplysende. Vi ringede, fandt molehovedet, kom til at ligge langskibs og fik hjælp af en meget venlig havnefoged.

Det er ikke ideelt, for de lover vind i morgen, men vi fik nogle gode lange fortøjninger og alle fendere frem, så vi ligger rimeligt fint. Vand og el er der ikke men havnefogeden fik vores 4 x 15 l plastikdunke og kom en time efter tilbage med 60 liter vand til tanken. Og el behøver vi egentlig ikke med mindre vi skal støvsuge, og det blev så ikke lige i dag.

Søndag den 14. juni

Pigekammeret er gjort klar til Ani kommer i morgen og jeg har fundet busstoppestedet og bustiderne til Dubrovnik. Vi mødte en lille dansk familie, der er på kombineret barsels- og sommerferie her. De har lejet et hus lige på den anden side af grænsen i Bosnien, og kører herved og bader. Det var hyggeligt at møde dem. Spiste burgere på en af barerne ved stranden, og nød sommerlivet på stranden.

Dubrovnik, rigtig flot by

Mandag den 15. juni

Tog bussen til Dobrovnik for at stemme. Sten havde været i kontakt med konsulen så jeg tror nærmest han ventede på os. En hurtig, meget hurtig rundtur i Dubrovnik med de andre turister (der var kun to krydstogtsskibe i havnen den dag, så der var ikke så mange- på en god dag kan der være op til syv krydstogtsskibe)

Så tog vi en taxi tilbage og klokken to sejlede vi ned til Cavtat og lagde os for anker ved Uvala Tika. For at være sikre på at vi kunne komme hurtigt fra Kroatien, var vi inde hos havnefogeden og spurgte om det var ok, at Sten (kaptajnen) kom over med den ændrede passagerliste og stemplede ud. Det skulle være helt ok; fint så behøvede vi ikke lægge os over til toldernes kaj og betale 100 kr..... troede vi, men vi skulle blive klogere.

Ved halv nitiden tog jeg en taxi til lufthavnen for at hente Ani, der skulle lande fem minutter over ti. Ani landede og vi kørte tilbage til Cavtat. Ani var lidt brugt. To skift: et i Bryssel og et i Zagreb, med en halv times overgangstid, der blev til 20 minutter på grund af forsinkelse! Det havde vist været mere end rigeligt spændende. Vi fik lidt snacks, da vi var samlet på Troland, og faldt hurtigt omkuld.

Tirsdag den 16. juni

Sten tog gummibåden ind for at udklarere, meeen nej! Vi skulle over til havnepolitiets mole, smide stævnanker ud, bakke ind og betale 100 kr. for at få hjælp til denne service. Sten skummede og fortalte at da han havde murret over for havnepolitiet (noget vi ellers forsøger aldrig at gøre) fik han at vide, at man da ikke kunne udklarere nogen steder i verden uden at komme til kontrolstedet, i dette tilfælde den mole, hvor man skulle betale for.... ingenting; men også der blev Sten tilrettetvist: Vi betalte for en mooring-service (at en mand stod klar og på eget initiativ tog fortøjningerne) og en service skal man selvfølgelig betale for; men det var i øvrigt en service vi jo ikke behøvede at tage imod! sic. Denne procedure opfatter vi som det rene optrækkeri og er sikre på at havnepolitiet får en andel af rovet. Vi prøvede at holde gode miner til slet spil, men jeg synes det var svært, og oplevelsen understregede bare vores samlede indtryk af Kroatien: Ikke megen venlighed men evindelige forsøg på at trække penge ud af folk. Det er ikke Grækenland..... men Kroatien er jo heller ikke ved at gå fallit.

Heldigvis havde vi god tid, da vi havde 120 sømil foran os. Planen var som sædvanlig at sejle natten igennem og være fremme når solen er stået op. Vejrudsigten var fin for det kommende døgn, men så skulle der komme meget vind. Vi sejlede over til paspolitiet klokken kvart over ni og var ude af havnen klokken klokken ti. Vi havde fin vind wnw 3-7 m/s og det kørte fint i næsten 10 timer, hvorefter vinden forsvandt og motoren fik lov til at arbejde.

Onsdag den 17. juni

Da vi kom til Bari, sejlede vi først ind i den gamle havn, men det så ikke særlig bekvemt ud, og der lå et uddybningsfartøj midt i havnen. Man kunne ligge direkte op ad molerne, men med den vejrudsigt der var, var vi ikke vilde med den ide. Vi sejlede op til den nye havn, hvor der er forskellige muligheder. Vi sejlede ind til værftet Nautica Ranieri, hvor der var plads, betalbart. De var meget imødekommende og vi fik en venlig modtagelse, og der var varme brusere!

Man er jo ikke 50 år mere. Det tager altså lidt tid at komme sig efter en nat med lidt søvn og

skibets bevægelser. Men det er en god træthed så vi sov en god middagslur. Vi nussede rundt og fandt os selv og hyggede os. Det blev som lovet blæsevejr og regnen faldt i rigelige mængder, så vi fik sat teltet op og krøb i læ og nød at regnen spulede dækket.

Torsdag den 18. juni

Det blev til 12 timers søvn i nat! Men nu tror jeg også, at vi er blevet mennesker igen og Ani har fået sine søben. Vi kiggede lidt på de nærmeste omgivelser, gik en tur langs havet, hvor bølgerne slog ind over vejen, jo.. der er tryk på. Vi gik ud om aften og fik os dejlig pizza, rødvin og en enkelt grappa for at hjælpe på fordøjelsen.

Fredag den 19. juni

Det blev så dagen hvor vi skulle ind og se Bari. Vi havde gjort lidt research for at finde ud af hvordan man kom derind. Vi stod længe ved busstoppestedet, men de busser vi kunne bruge kom ikke. En venlig lokal dame tog os med ind i en bus. Det var ikke den hurtigste tur, men alle i bussen var hurtigt involveret i vores projekt, og vi blev hjulpet af bussen og peget i den rigtige retning.

Bari: en blanding af nyt og gammelt: her fodboldbane

Vi fik set rigtige meget af den gamle by og det var turen værd. Hertil kom at Sten og Ani fandt et salciceria (viktualieforretning), hvor de efter megen prøvesmagning besluttede sig for at købe 2 x ½ kilo af henholdsvis en salame dolce og en salame picante. Herefter fandt vi et dejligt sted at spise frokost. Vi fik en "Menu Degustation" til € 20 inklusiv drikkevarer. Det var fire retter og det var utrolig lækker mad, og vi fik kaffen foræret. Ifølge Ani's, Vivo Smart gadget havde vi gået 9.2 km, så vi tog med god samvittighed en taxi

tilbage, og fik os en velfortjent morfar. Vi fik fyldt diesel på dunkene og fyldt vand på her og havde strøm i land for første gang i meget lang tid. Selv om regnen havde skyllet dækket grundigt, vaskede vi dækket.

Et beskedent italiensk måltid i Bari

Lørdag den 20. juni

Afgang klokken kvart i ni fra Bari, Ranieri. Efter 23 sømil og fire timer for maskine var vi fremme i Monopoli. Bortset fra det med maskinen var det fin sejlads. Marineroen i Bari havde ringet til havnekontoret i Monopoli og der var fin plads ved den offentlige kaj, hvor vi kom til at ligge langskibs, og det ser ud til at vi kan ligge her et par dage.... gratis. Normalt er det sådan, at man kun må ligge ved disse kajer et døgn; men vi er jo ikke i sæsonen endnu. Vi blev forelsket i byen, da vi gik i land første gang. Havnen ligger lige uden for befæstningen, og der er ingen biler her. Man går gennem en port i bymuren for at komme inden for i byen: En klassik italiensk by, med smalle gader, trattoria'er, osteria'er (hvad er forskellen på de to?), pizzerier og restauranter og dejlig stemning. Det blev godt nok ikke en lang tur, for Sten faldt over en frisør og ville klippes, og så fandt Ani og jeg en cafe, hvor vi fik os en Campari (redaktionel kommentar: nej, de fik to hver)! Supermarked fandt vi også, og fik gjort andre vigtige indkøb: Lokal rødvin og Fernet Branca. Da vi kom forbi en slagter købte vi noget kalvekød i tynde skiver og så var menuen klar: Vitello Tornata. Og så var det jo lige at Ani's VIVO SMART gadget havde ret: det blev regnvejr! Vi nåede at blive gennemblødt på vej tilbage til båden, og vi skiftede solsejlet ud til teltet, så vi kunne holde cockpittet tørt. Vi krøb i læ og glædede os over, at der var købt ind til Vitello Tornato, grillede auberginer og vores

salame fra i går.... med rødvin: en super dejlig lokal Primitivo!

Inderhavnen i Monopoli og porten ind til byen

Søndag den 21. juni

Endelig: Fernet Branca på sengekanten, det er Italien! Herefter gåtur i byen med bl.a. besøg på befæstningstårnet. Super is på et lille gelateria Equador chokolade og Pistaccio, det kunne man godt blive afhængig af. Herefter en overdådig frokost med bl.a. en gang blandede antipasta (jeg holdt op med at tælle hvor mange forskellige der var, men der var rigeligt. Morfar.

Monopoli har det hele.... undtagen mange lystsejlere!

Mandag den 22. juni

Så fik vi en hel dag for sejl. Var ude af havnen i Monopoli kvart over ni. Vinden var N til NNV 5-9 m/s, så det gik frisk derned af. Vi havde til og med fornøjelsen af to knobs medstrøm, dejligt. Næede frem til Brindisi halv fem. Bykajen så lidt udsat ud, og vi havde ikke lyst til at ligge udsat, da det så ud til at skulle blive blæsevejr igen i et par dage Vi prøvede at få lov at ligge i Lega Navale (men fik på VHF'en svaret 'not possible'), for der var angiveligt ikke plads, så vi endte ude i Marina Brindisi. Den ligger yderst i det kæmpe havnebassin. Lidt uden for lands lov og ret, men vi havde brug for

at have en snor i hvert hjørne, hvis det skulle blæse op og det er der blevet lovet os.

Tirsdag den 23. juni

Egentlig var det meningen, at vi ville have været til byen om aftenen, men der var en del småting der skulle ordnes ombord, så det blev ikke til noget. Vi fik læst bøger, kigget på de nærmeste omgivelser, som der egentlig ikke er noget rigtigt at skrive om.

Onsdag den 24. juni

Så kom vi til byen, bussen holder lige uden for marinaen, så det var enkelt. Det var meningen vi skulle have noget vandslange og beslag til sådan en. Vi fandt da også de skibsprovianteringshandlere, der er i Brindisi, men de havde ikke hvad vi skulle bruge. Brindisi er en ok by, men da vi lige er kommet fra hyggelige Monopoli, er det lidt af en skuffelse. Men spisesteder er det altid muligt at finde i det her land. Endnu en gang fik vi et fortræffeligt måltid. Selv om vi synes vi prøver at begrænse os, har vi altid spist for meget. Da vi trillede ud af restauranten, var det begyndt at regne. Vi bestilte så en taxa, og kom hurtigt hjem på Troldand og ned om læ.

Torsdag den 25. juni

Som nogle af vejrudsigerterne (Italienske LAMMA) meldte, blev det blæsevejr i dag, og det ser ud til at det ud til, at det bliver sådan ud i morgen også. Windfinder har ikke været været så præcis i sine meldinger som vi ellers har været vandt til mens LAMMA har været god.

Fredag den 26. juni

Ani havde besluttet sig til at rejse hjem inden vores overfart til den græske side, så vi har fundet en god forbindelse her fra Brindisi via Rom til København lørdag morgen. Hun er så i København om eftermiddagen i god tid til at tage et tog til Halmstad, så hun kan nå hjem til middag (kvällsmaten). Sten havde det rigtig dårligt, det var maven, det var galt med og oven i viste det sig at han også havde feber (38.8°). Ani og jeg tog så 'alene' til byen, og fik set en ret stor del af Brindisi. Sten havde det ikke bedre om aftenen og måtte også melde afbud til afskedsmiddagen med Ani, hvilket bestemt ikke ligner ham, så jeg blev bekymret. Ani og jeg delte en hummer (hov det kom vist ikke til at

lyde rigtig?), det er længe siden, at jeg har fået hummer og det var en af de gode! Og vinen fejlede ikke noget! Hyggeligt.

Lørdag den 27. juni

Vi måtte tidligt op da Ani's fly gik klokken otte, jeg fulgte hende til taxien, som stod og ventede på os. Det har været hyggeligt at have hende på besøg. Jeg tror hun har en positiv indflydelse på vejrguderne, for vi har ikke sejlet så meget for sejl før hun kom, som mens hun var her. Sten brugte dagen til at regenerere, han får det heldigvis langsomt bedre. Der blev også brugt tid på at følge med i vejrudsigten og udviklingen i Grækenland! Der er udskrevet valg om det kompromisforslag EU-kommissionen har tilbudt Grækenland, og det har den premierminister så anbefalet folk at stemme nej til. Det bliver spændende at komme til Grækenland.

Søndag den 28. juni

Vejrudsigten passede, og vi var ude af havnen kvart over seks. Klokken kvart i otte kom vinden, som den skulle, fra nord! Vi havde taget et reb i storejlet og genuaen fik en stage og så gik det over stok og sten. De blæste mellem seks og ti m/s, og vi havde strømmen med os. Meget komfortabel sejlads. Sådan blev det ved til klokken kvart over ti om aftenen, så fik maskinen lov at køre igen. Ved midnat var vi på positionen: 39°35' N, 19°38' Ø.

Mandag den 29. juni

Natten føltes ikke så lang denne gang. Dels fordi vi havde næsten fuldmåne, så det var lyst, dels fordi "3 like home" gjorde, at jeg havde internetforbindelse næste hele turen over. Så jeg fulgte udviklingen i Grækenland. Det der oprindeligt så ud til at bankerne kun skulle være lukkede mandag, udviklede sig til at de vil være lukket frem til efter folkeafstemningen den 5. juli! Det bliver spændere og spændere! Der er også sat begrænsninger på hæveautomaterne så der maksimalt kan hæves €60/dagen, dog skulle dette ikke gælde for udenlandske hævekort (os). Men det forudsætter selvfølgelig at hæveautomaterne har penge. Nå, heldigvis har vi polstret os så vi ikke løber tør for cash lige med det samme.

Broen ved Lefkas passerede vi klokken tolv. Der var plads ved bykajen, så der lå vi fortøjet klok-

ken halv et. Det blev til en udsejlet distance på 168 sømil på 29 timer og i perioder havde vi to knob medstrøm. Så er vi landet i et land hvor bankerne er lukket, og hvor der er kø ved hæveautomaterne.

Vi for op på torvet og fik pita og to store Fix (det er en lokal øl og ikke noget narkotisk), så var vi også klar til et par timer på puden. Om aftenen gik vi op på Lighthouse Taverna, hvor vi tidligere hr spist med Sue og David og fik dejlig mad. Værten genkendte os og vi havde en fin aften. Da værten kom med regningen havde han konens hjemmekrydrede 'små skarpe' med til os (og sig selv) og satte sig ned og snakkede. Da vi så endelig kom til det med regningen, og jeg ved at Sten overvejede om han trods alt ikke skulle runde slutbeløbet op (man betaler ellers ikke drikkepenge på små private tavernas i Grækenland), ja så slog han umotiveret €5 af og så var det lige som afgjort. Jeg kender intet andet land hvor dette kunne ske? Grækerne er som dejlige ubekymrede børn generøse og stædige og tilsyneladende helt uden forståelse for den øjeblikkelige økonomiske situation.

Tirsdag den 20. juni

Vi sov godt i nat. Vi var trætte på den gode måde. Ovre i marinaen kan man aflevere vaske-tøj, så det var vores første projekt her til morgen. Derefter besøgte vi Nicos i Way-point for at spørge til vores sprayhood og vores CodeZero. Nicos var ved godt mod, der er stadig lidt arbejde tilbage på vores sprayhood, og tovværket i vores Code Zero er blevet skiftet, så det nu skulle være i orden. Han satser på at komme i morgen klokken 11 med det hele. Vi spurgte ham om, hvordan han forventede udfaldet af afstemningen ville blive. Han føler selv for et 'nej', men håber på et 'ja', og han tror lukningen af bankerne er kommet bag på mange, og at det måske kan rykke over mod et 'ja' til kompromisforslaget. Han er også begyndt at få problemer med leverandører, der ikke tidligere behøvede penge for materialer forud; det gør de nu. Vi er på udkig efter en tregangsventil til vores toilet, fordi vi har på fornemmelsen, at den er groet (kalket) til, så vi var på skibs-provianerings-tour. Da vi var inde i en skibsprovianteringsforretning, fik vi at vide, at der kunne vi ikke bruge plastikkort, i en anden oplevede vi at nogle italienerne ville

betale med credit-card, men det fik de ikke lov til. De gav udtryk for, at det var et stort problem for dem, hvortil ekspedienten sagde, at det nok var et endnu større problem for hende!

Kunderne gik med uforrettet sag og jeg spurgte så også hende, hvordan hun mente afstemningen ville falde ud. Hertil svarede hun, at hun ikke havde nogen anelse om det. Efter en lille pause udbrød hun så:.. og nogle #o!€%#?#\$# her i byen synes man skal stemme nej! En anden af ekspedienterne spurgte, hvor vi kom fra, og da vi svarede Danmark sagde hun ”ta' mig med!” joeh, vi er gået ind i en spændende uge her i Grækenland.

Tregangsventilen er fundet og indkøbt, og så gik Sten, der jo har en ekstrem høj arbejdsmoral (skrevet med meget ført hånd) i gang med projekt: udskiftning af toilettets tregangsventil. Det gik i og for sig godt og under udvisning af megen ro og tålmodighed. Og ganske rigtigt, der var meget kalk i ventilen, hvilket så havde så blokeret den, så spindlen var knækket af håndtaget. Vi har tilsyneladende i længere tid ikke kunnet benytte tanken og har ledt alt direkte ud i havnen (ikke godt, men fiskene skal jo også leve), men det var altså ikke spild af tid at skifte ventilen og vi kan igen bruge toilettet med god samvittighed, også i havn!

I går havde vi set at s/y Pluto, som vi kender fra Messolonghi, også ligger her ved bykajen og Allan var forbi i morges og inviterede os på drinks på Pluto klokken fem. Da vi havde hentet vasketøjet stillede vi til drinks hos Allan og Hanne. Det var som sædvanligt hyggeligt at udveksle erfaringer og historier.

Onsdag den 1. juli

Tyske venner i Le Canard Gris (Den grå And, så vi er næsten i familie) kom til formiddagskaffe. Det var Ushi og Michael, som vi første gang mødte på Menorca i Ciutadella og sidst så i Licata. Det var hyggeligt gensyn, vi aftalte at spise middag i morgen aften på tavernaen: Lighthouse. Det kunne jo ikke blive i dag, for vi havde inviteret Allan og Hanne på Five O'clock Drinks.

Nicos fra Waypoint kom ved tolvtiden med vores nye sprayhood for at tage de sidste mål og lave den endelige tilretning, det så meget lovende ud! Da han kom med den færdige udgave, blev vi meget positivt overrasket, den er

bare så flot! Desværre var Code 'Zero'en ikke i orden. Der er stadig det samme problem, den vil ikke rulle ordentligt op, startende fra toppen, øv! Det gode er dog at Nico heller ikke er i tvivl: det er ikke OK. NÅ om vi får den nu eller først når vi er tilbage i september spiller jo egentlig ikke den store rolle.

Besætningen for anker i Limen Petala, vores yndlings ankerplads

Torsdag den 2. juli

Da vi var oppe hos Nico for at betale for sprayhooden, sagde vi til ham, at vi godt kunne betale i kontanter. Han sagde, at vi skulle gøre hvad vi fandt mest bekvemt, men han indrømmede dog at når bankerne var lukket, kunne han ikke overføre løn til sine medarbejdere her omkring den første. Når endeligt bliver muligt, kan de kun hæve 60 € af gangen, så hvis det ikke var nogen ulemage for os, så var kontanter velsete. Vores tilbud kom faktisk også til at betyde at vi fik en 'sidste øjeblik' ekstra rabat. Vi nød en slapperdag i Lefkada, som vi sluttede af med en hyggelig middag med Ushi og Michael.

Fredag den 3. juli

Kvart over ni sejlede vi fra bykajen i Lefkas over til dieseltanken i marinaen, hvor vi fik fyldt både vand og diesel på. Mi/ Visa DAN kort virkede men Stens MasterCard var OK. Så gik det sydpå: mod Meganisi. Vi havde været der sidste år og det er et dejligt sted vi gerne ville besøge igen. Vi var fremme klokken tolv fandt en fin plads ved bykajen (gratis, sidst betalte vi €35 i 'marinaen' lige over for) og spiste frokost ombord inden vi faldt om til vores siesta. Det er blevet meget varmt, så aktivitetsniveauet er ikke højt, før ved syv- ottetiden om aftenen. Spiste igen om bord, ikke noget vi ellers har overdrevet i år, men det var nu hyggeligt.

Lørdag den 4. juli

I morgen skal grækerne til stemmeurnerne. Men det ser ud til at gå sin stille og rolige gang. Da vi ikke forstår, hvad der sker i fjernsynet og Nicos siger, at det er helt ligegyldigt for de er alle fulde af løgn. Der er ingen plakater oppe, ja så det er meget svært at forestille sig hvad udfaldet af valget vil blive.

Vi besluttede os fra morgenstunden at sejle til Kastos det er 10- 15 sømil. Det blev en tur syd om Kalamos og syd om Kastos op til Port Kastos. Er dejligt lille sted med en bykaj (igen: gratis), en badestrand og to-tre tavernaer. På vej syd om Kastos mødte en Southerley 42 RS. De kom fra Port Kastos og var på vej til Meganisi. De spurgte, hvor længe vi blev, og da de hørte vi blev et dag eller to, så lovede de at komme til Port Kastos i morgen. Og så skete det igen: Ankerspillet strejkede og bovpropellen nægtede at samarbejde på vej baglæns ind på pladsen! Sten tog det roligt og har i skrivende stund endnu ikke sat båden til salg. Heldigvis var der venlige og overbærende mennesker, der hjalp os de sidste ti meter ind. Vi gik straks op til den nærmeste café og fik den obligatoriske saganaki med en stor fadøl. Vi fik også nogle aubergineboller og de var så gode at vi straks besluttede os til at jeg skulle lave mad (altså at vi skulle spise der i aften).

Nu hvor jeg skal til at afslutte beretningen, kan jeg oplyse at det var en sikring til ankerspillet der var gået. Den er nu udskiftet, ankerspillet kører, bovpropellen knurrer og alt er ideel lykke ombord på det gode skib Troldand.

Søndag den 5. juli

En fredelig morgen, hvor der allerede fra morgenstunden var lagt op til en lun dag. Vi havde besluttet os for at vaske dæk, selv om det skulle gøres i saltvand (og eftertørres med et stykke vaskeskind med ferskvand), så var det nødvendigt. Nedenunder blev der ryddet op og tørret af så der var nogenlunde præsentabelt, hvis Southerly 42' ren skulle dukke op og komme på besøg. Det gjorde de, og vi blev inviteret på drinks klokken halv syv om aftenen. De var ved at skulle spise frokost oppe på den nærmeste taverna, den der nu var blevet "vores". Vi gik op og spiste med dem: Penny og Adrian på s/y Maid Honor fra Guernsey. Faktisk

købte Pennys forældre øen Herm lige efter krigen og begyndte at udvikle den, sammen med en gruppe mennesker. Dengang var der var ikke vand og strøm. Da Pennys forældre var ved at løbe slidt sur i det, for omkring 30 år siden, overtog Penny og Adrian projektet og i 2008 solgte de øen. Sjovt, at vi faktisk havde været der! Vi var til drinks hos dem, og om aftenen mødtes vi tilfældigt på restauranten oppe ved møllen. Det er en taverna der ligger 200 meter ude af stranden langs havnen. Helt igennem søde mennesker, men det er Southerly familien nu som regel.

Mandag den 6. juli

Lykken er kort og lunefuld! Ankerspillet var ikke særlig samarbejdsvillig, da vi sejlede fra Port Kastos, nå! - vi fik det til at køre igen. Vi var af sted ved ti-tiden og de første halvanden time gik det for motor. Så tog vinden lidt til og vi fik den ret agten ind 3-5 m/s. Det gik stille og roligt med spilet genua sydpå, med lidt slalom mellem øerne, til "vores" ankerbugt Limin Patala, lige om hjørnet fra Messolonghi. Da vi skulle kaste anker, gik ankerspillet i stå igen! #o&#!*+?!! Jeg må sige, at jeg beundrer Sten for hans tålmodighed. Han spiste frokost og gik så i gang med fejlfindingen og i skrivende stund fungerer det; der har ikke været mange mis-hagsytringer og bandeord. Denne gang var der en ekstra finthe, da det elektriske spil til storsejlet også var stået af! For mig lyder det som en ekstra komplikation men Sten mener det faktisk kan bringe os nærmere på en endelig løsning.

Tirsdag den 7. juli

Vi kom fra vores yndlingsbugt Limen Petala i rimelig tid, Men inden da, skulle ankerspillet lige spille os et puds mere. Vi (Sten) hev ankeret op med håndkraft og en del bandeord. Op kom det og vi forlod ankerbugten i god ro og orden, og i løbet af de første mil kom alt til at spille igen! Periodiske fejl, kan få Sten til at gå på væggene. Vi havde ingen vind, så maskinen fik lov at arbejde. Messolonghi nåede vi ved to-tiden, fik grejet det mest nødvendige op, fandt cyklerne frem og kørte op til Dimitris. Han havde det godt og var ved godt mod, da afstemningen var gået i den rigtige retning med et flertal for "nej", men han havde ingen bud på hvad der vil ske i Grækenland. Mimi og Spiros i

baren på havnen bød os velkommen tilbage, men her er tomt. De eneste af vennerne der er her er Spanierne: Noe(mia) og Raymond som vi oprindeligt mødte i Barcelona. Vi aftalte at spise Musaka hos Christina og Christos i morgen, men vi gik nu alligevel en tur derop allerede samme aften. Vi blev budt varmt velkommen. Da vi kom til at snakke om situationen i Grækenland og usikkerheden der er om det hele fik Christina blanke øjne og havde det helt klart svært ved situationen. Jeg tror det med at bankerne stadig er lukkede, og ingen aner hvornår de åbner igen har skabt megen usikkerhed.... meget forståeligt!

Tilbage i Messolonghi hos havnens skildpadder

Onsdag den 8. juli

Nu er vi så stille og roligt ved at gøre Troldand klar til sommerpausen. Gummibåden skal have en tur, der skal støvsuge, vokses dæk og Sten vil se på toiletslangerne.

Vi har et fly hjem den 15. juli og er meget spændt på, hvordan Grækenland har det til den tid. Vi har bestemt os for at tage en taxa-shuttel til lufthavnen, for vi har ikke lyst til at skulle igennem Athen på det tidspunkt og måske blive fanget i en busstrejke eller en stor demonstration i centrum. Det har været en oplevelsesrig forsommer, og vi er klar til at komme hjem til et sommertomt København, for vi har mange oplevelser der skal fordøjes.

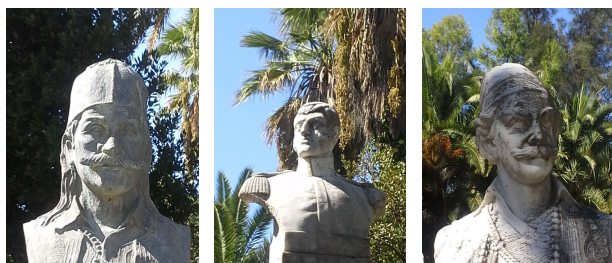
Ries dagbog

Sensommer og efterår i det Ioniske øhav 2015

Tirsdag den 1. september

Efter syv fine uger i Danmark er vi nu tilbage på Troldand. Var i Messolonghi allerede klokken fire, og det havde været en fuldstændig ukompliceret tur: Kirsten Danø, det søde menneske, stod tidligt op, hentede os klokken seks og kørte os i lufthavnen. De tunge tasker blev indskrevet uden problemer og flyveturen gik fint (vi fik sovet lidt). Marinaens taxa stod og ventede på os, det havde vi ofret på os selv, og hvor var det lækkert. Der blev lynhurtigt etableret gennemtræk i Troldand, og vi gik op i havnecafeen og fik os en gang saganaki og en fadøl, så er vi li'som ankommet.

Her er varmt i Grækenland, så vi fik smidt lidt tøj og fik styr på alle de reservedele vi havde med: agterlanterne, dækslanterne, repareret dieselvarmer, ankerspil samt meget, meget mere! Aftensmaden måtte vi jo have oppe hos Christina og Christos på Picanto. Vi havde en klukflaske med til hende og med det samme hun så den, sagde hun at den skulle bruges til hendes likør der er lavet på metaxa og sure kirsebær.

Heltenes park

Onsdag den 2. september

Dagens første projekt var at bytte om på spilerfald og faldet stormfokken, så får vi dynemafaldet i spilerfaldet og det vil forhåbentlig være med til at løse problemet med, at vores code 0 (en stor hul genua) ikke vil rulle ordentligt op. Da det var gjort, måtte vi op til Dimitris og blive opdateret på tingenes tilstand i Messolonghi og have en kop kaffe. Vi fik købt et kasteline / redningskrans system, da vores kasteline efterhånden er blevet meget kort, efterhånden som vi har klippet det af, der er blevet mørnet af solen. Da vi kom tilbage gik Sten i gang med at få

agterlanteren skiftet med en der virker. Jo, vi synes godt nok vi var flittige i dag.

Torsdag den 3. september

Vi vågnede op til en sms-besked fra Bent og Karin om at de ligger i Limin Petala og kommer i eftermiddag! Vi gik så i gang med dagens projekter: vaske tøj og få den reparerede dieselvarmer monteret. Vi skulle lige til at vaske dæk, da det gik op for os, at Firkløver lå ved nabobroen og altså havde sneget sig ind uden at vi opdagede det. Det var hyggeligt at se dem igen og se hvad de har fået gjort ved Firkløver, som de købte af Hardy for fire år siden i Tyrkiet. Hardy byggede den til sig selv for tredve år siden, og har sejlet Middelhavet tyndt i den. Den er blevet rigtig flot, men der er stadig - som på alle andre både - projekter der skal ordnes. Vi aftalte at gå op i byen ved halv sekstiden. Vi fik vasket dæk og tilbragte aftenen oppe i byen, hvor Bent og Karin fik en guidet tur (vi er selv overraskede over hvor mange lokale vi efterhånden kender og som kom ud af diverse forretninger for at sige hej). Endte med at spise hos Kristos og Christina.

Christos og Kristina og deres søn Aris der starter på universitetet i næste måned

Fredag den 4. september

Efter morgenmad gik Sten over til Firkløver for at kigge på batteribank. Jeg fik en anfald af huslighed og fik støvsuget. Det er stadig varmt i Grækenland, så man skal tidligt, op hvis man skal lave noget, der kræver at man skal bevæge sig.

Sten fik sat den reparerede Ebersbacher (dieselvarmer) på plads! Et projekt der ville

noget. Det medførte at båden blev splittet til atomer. Det vil i praksis sige, at den superstore kistebænk, skulle tømmes og at de rumopdelinger vi har sat i skulle pilles ud. Det er en stor kistebænk, der er mange ting i den og rumopdelingerne tog også plads op i cockpittet. Men "every cloud has a silver lining" så fik vi gjort rent i alle hjørner og kroge i den store kistebænk.

Lørdag den 5. september

Udskiftning af den kombinerede dækbelysning / motorlanterne var et stort projekt, et elefantstort projekt. Så for at få hul på det, måtte elefanten skæres i stykker. Alt blev planlagt i mindste detalje for Sten skulle i masten med værktøj. Alt lykkedes! Sten var i masten mindst fem gange, og der skulle boremaskine, popnittedang og ned endnu flere gange, så værktøjsposen var i konstant bevægelse. Det elektriske faldspil har vist sig at være en rigtig god investering!

Om aftenen kom Bent og Karin til middag på Troldand.

Forpikken splittes af for at få plads til det nye ankerspil

Søndag den 6. september

Søndag er hviledag, og med det tempo, vi havde i går så, stod det kun på mindre projekter i dag. Sten riggede det nye hækanker til, så der også kommer to meter kædeforfang i (før de 50 meter blytov). Jeg nussede lidt "husligt" rundt. Gik på havnecafeen og vi spiste aftensmad med Bent og Karin

Mandag den 7. september

Sten og Bent kørte i byen på vores cykler. Dog først efter Sten havde lappet de to huller, der var kommet i forhjulet. Bent er ved at renovere batteribanken, så der skal nok købes batterier til Firkløver. Karin og jeg gik i supermarkedet og handlede lidt. Sidste på eftermiddagen hoppede Sten og jeg i vandet for at rense bunden og propellen. Bunden er ikke så slem, der er blot et lag slim, men propellen var slem, men vi fik den skrabet ren. Propellen var lige så slem som badestigen var da vi kom herved. Den havde vi glemt at klappe op da vi tog til Danmark, så den havde været i vandet i seks uger- den var blevet skridsikker!

Tirsdag den 8. september

Markedsdag. Vi fulgte med Bent og Karin derop, og fik handlet lidt grøntsager. På vejen tilbage kiggede vi ind til Maria Optiker for at snakket om at få lavet en kvittering til Sygesikringen, som de aht. til refusion vil acceptere. Den skal være på dansk, svensk, norsk eller engelsk eller alternativt oversættes fra græsk af en autoriseret translatør. Det tror jeg nok skal lykkedes, og vi aftalte at vi selv laver et udkast, for hvordan skulle hun vide hvordan de danske myndigheder vil have det. Da vi kom tilbage gik Sten langsomt i gang med ankerspils-projektet. Det er også et af de elefantstore projekter, der skal skæres i mindre stykker. Ikke mindst fordi den nok medfører at båden skal splittes ad på et tidspunkt, for at kunne føre et ekstra kabel frem til stævnen.

I løbet af dagen kom der en dansk båd ind til vores bro: Havfruen af Horsens med Nina og Mogens om bord. Det var ikke svært at komme i snak med dem, og vi endte med at dele noget øl og vin på Havfruen om aftenen, svært hyggeligt.

Onsdag den 9. september

Overskyet, og der er vind-, rigtig meget vind i vejrmeldingerne. De forskellige vejrmeldinger er dog ret uenige, men når dagen er omme vil vi vide, hvilken der ramte bedst. Sten fortsætter ankerprojektet og så er der gået en pære i agterkahytten, der lige skal ordnes. Inden det var gjort, var der lige fire- fem små projekter som også lige blev ordnet. Jeg er begyndt at strikke og det går fint! Hyggeligt at jeg er kommet i gang igen. Vi havde aftalt med Nina og Mogens at spise frokost hos Christos og Christina, så ved et-tiden gik vi derop. Vi fik kun nogle dryp i løbet af dagen, det rigtige vejr kom først ved to tiden om natten, men så kom der også vind og vand. Vi målte op til 25 m/s i en voldsom tordenbyge.

Torsdag den 10. september

Vågnede op til en grå – meget grå, men lun dag. Havde planer om at gå op til Maria-optiker med vores kvitteringsudkast, men så begyndte det at dryppe, så vi udskød det, men endte alligevel deroppe inden frokost; Dog kun for at finde ud af, at hun ikke havde fået skrevet regningen ud endnu. Vi når det nok! Tilbage på båden fortsatte Sten uanfægtet på ankerspil-udskiftningsprojektet, det skal tage den tid det tager. Dimitris havde skrevet at vores Code'0' var kommet, så sidst på eftermiddagen var Sten oppe og hente den. Det vil sige han ventede så længe, at det var ved at være lukketid, således at Dimitris kørte ham og sejlet herved. De kom dog herved til en noget trykket stemning: Mens Sten havde været væk havde jeg hørt nogen skrig på nabobroen, ingen på vores bro kunne finde ud af hvad, der var sket, men folk styrtede til og lidt senere der kom en ambulance. Det gik op for os, at kvinden på en italiensk båd var kommet tilbage og fundet sin mand livløs på båden. Der var en del liv omkring båden, og der blev tydeligvis forsøgt genoplivning, men forgæves. Det lader til at der er to læger blandt sejlerne og de var begge i gang. Raymond fra Barcelona er en af dem, og hans kone Noemia er sygeplejerske, og hun var også i gang. Heldigvis har enken mange venner her blandt andet Raymond og Noemia, så der er opbakning, men det sætter alligevel tingene lidt i perspektiv. Han var angivelig 62.

Fredag den 11. september

Nu ser det ud til at dagene med surt og blæsende vejr er ved at være forbi og solen er kommet frem bag skyerne. Sten havde en dårlig nat, han havde fået rigtig ondt på oversiden af foden. Jeg spurgte om det lignede et podagra-anfald. Det er så lang tid siden at han havde det sidste anfald, så det kunne han ikke lige svare på med det samme, men tog straks en ibobruften. En halv time senere dansede han rundt og kastede sig over ankerspil-udskiftningsprojektet, så ja det var podagra. Jeg må ikke komme med smarte bemærkninger

Lørdag den 12. september

Ja, det er mange dage jeg har skrevet om ankerspilsprojektet. Men jeg ved jo, at det er et stort projekt; det undrer os dog begge, at de andre sejlere ved broen, bemærker at Sten - nu flere dage i træk - har siddet i stævnen og leget med værktøj. Egentlig er de nok bare rigtig imponeret over at han kan gøre det selv. Jeg må indrømme, at jeg er virkelig imponeret, der er et stort projekt, og det går stille og roligt fremad og der bandes ikke undervejs!... Det vil dog sige, at da han kom til at spilfundamentet (opmålt i foråret og fremstillet af glasfiber hjemmefra) skulle monteres, hvortil der bruges sika-flex, så blev jeg advaret. Det sviner altid, og også i dag. I de 10 minutter han arbejdede med det, der blev udtrykt nogle heftige eder. Det synes helt umuligt at undgå at det sorte stads kommer på afveje og på et tidspunkt blev jeg tilkaldt ekspres fordi Sten stod på et ben med en dryppende fugepistol i den ene hånd, en klud i den anden og med sika-flex på storetåen.

Søndag den 13. september

Dag fem i anker-spilsprojektet: Sika-flexen var tørret pænt op i morges og til formiddag, var det så at spillet blev monteret på dækket. Derefter gik Sten så i gang med at forbinde ledningerne.... og det er jo altid rigtig spændende.

Mandag den 14. september

Og spændingen fortsatte, selv efter ankerspillet var færdigmonteret. Der blev sat strøm til,- intet eksploderede, men- der var kun strøm på ”anker ned” knappen ikke ”på anker-op” knappen! Sten

ønskede sig rigtig meget en elektriker... og på vej op for at få sig et bad efter dagens svinske arbejde, spurgte han på den båd der ligger to pladser fra os, om de kendte en? Joeh- han var da elektroingeniør, og vupti, der blev set på diagrammer og ledninger og nu virker begge knapper, det blev fejret med en anseelig ouzo!

Tirsdag den 15. september

Nu er ankerlinen og kæden kommet i ankerbrønden og ankeret på plads, så nu måtte jeg fotografere og lægge på facebook! Det bliver spændende at få det prøvet af.

Onsdag den 16. september

Man har en plan til man får en ny. Var på vej østpå mod Korinter kanalen til Galaxia. Tidlig start da der var små 50 sømil forude og fulde omdrejninger på maskinen i ganske let luft. Men efterhånden som vi nærmede os broen, fik vi en ubehagelig stejl sø på en lille meters penge imod, og i løbet af kort tid kom også vinden fra øst med 10-12 m/s. Faktisk dyppede vi stævnen i søerne et par gange og fik ganske meget vand ind over os inden vi fik taget os sammen til at sætte sejl. På rent kryds og med mindst 30 sømil foran os var tiden inde til at vi huskede os selv på, at planer er til for at ændre; altså: omkring! Så det blev til en tur mod vest ud i det Ioniske og efter bare en halv times sejlads var det vindstille og senere let vind fra nordvest. Vi endte med at sejle til vores favorit ankerplads ved Limen Petala for den nye Code '0'.

Yndlingsankerpladsen: Limin Petala

Kastede anker og badede mens søbrisen langsomt tiltog for så at opdage at vi faktisk drev for ankeret, der viste sig at være helt pakket ind i ålegræs (husk altid at sikre at ankeret har fat! fy, fy skamme, skamme. Men vi fik da prøvet vores nye ankerspil, det fungerede perfekt, godt at få prøvet det af under disse forhold.... det var jo ikke spillets skyld, at vi ikke kontrollerede at ankeret var sat ordentligt.

Torsdag den 17. september

Rolig nat og tidlig afgang og jeg skal love for at ankeret havde fat denne gang, vi måtte skylle kilovis af blåler af anker og kæde. Vi var glade af vores ny flexible spuleslange (saltvand), jeg vil slet ikke sige, hvad det ligner når der sættes tryk på slangen (for slet ikke at tale om når trykket tages af igen). Vi satte kursen mod Frikes på Itacha, men efter at have studeret piloten igen, så ændrede vi kursen 15 grader og sejlede til Kioni (også på Itacha). Et meget dejligt lille sted, og populært. Vi fandt en plads ved bykajen og fik bakket ind. Bortset fra nogle problemer med indhælerlinen til ankeret, gik det ok. Men indhælerline er ikke sjovt at have med at gøre, men nødvendigt, for når der er så mange både med ankerliner op kryds og tværs er risikoen for at fange en andens kæde betydelig. Da vi var fortojet var vi gennemblødte af sved og så vi hoppede i vandet, det var helt klart og der er en masse af liv i vandet; dejligt. Her er det gratis og ligge, så vi bidrog til øens økonomi ved at spise på tavernaen, som vi ligger lige ud for.

Fredag den 18. september

Ingen planer for dagen. Det var hurtigt at tjekke byen ud: her er tavernaer langs havnen, lidt souvenirforretninger og lidt kludeforretninger. Vi fandt supermarkedet, som ikke havde noget vi kunne bruge og vi fandt bageren, som havde noget vi kunne bruge. Sidst på eftermiddagen foldede vi cyklerne ud og kørte til Frikes, ikke en lang tur (4,6 km), men en udfordring: vi skulle op over bjergryggen, men så var det også ned ad bakke.... ja, og så modsat på vejen tilbage. Det var en flot tur med flotte udsigter. Til aften gik Sten i køkkenet og vi fik først ansjoser og kalamataoliven med retsina, derefter dejlige svinekoteletter med græsk salat og lokal rødvin.

Lørdag den 19. september

I går fik vi om formiddagen, via Messenger, spørgsmål fra Judy og Carsten på Dream, om hvordan forholdene var i Kioni. Judy og Carsten mødte vi sidste efterår i Messolonghi, hvor også havde deres båd oppe i vinters. Dream er en lille motorbåd, som de har sejlet det Ioniske hav tyndt i. De kom hertil og fandt en plads lige ved siden af os. Hyggeligt. Vejret er fint, varmt allerede fra morgenstunden, så jeg tog et morgenbad. Efter morgenmad tog vi så fat på dagens projekt: gummibåden skulle pumpes op. Vi havde ikke pumpet den op, da vi jo planlagde at sejle ind i mod Korintherkanalen. Sådan skulle det ikke blive, så nu skulle den have noget luft. De lover regn og blæsevejr på mandag og så er det rart at have gummibåden klar, hvis man skal ud og lægge et ekstra anker. Vi har nu tænkt os at finde et sted med udlagte fortøjningeliner og strøm og vand, da vi trænger til at få fyldt op. Især trænger vi til at få skyllet dækket i ferskvand.

Udsigt over Kioni

Søndag den 20. september

De lover stadig mølgejr i morgen. Judy og Carsten har besluttet sig for at sejle til Messolonghi i dag og få ordnet kontrakten; vi sejlede til Vathi på Meganissi og lagde os ind ved marinaens pladser, med snor i land, el og vand. Så kunne vejret bare komme an.... og det gjorde det, men først klokken 11 om aften.

Motoren har udviklet en grim vane: når den kører i lave omdrejninger så ryster den meget for meget! Sten slog koldt vand i blodet, for så længe maskinen var varm efter at have kørt i tre timer, var det ikke muligt at diagnosticere

nærmere. Vi spurgte ude på havnekontoret om der var en der ville komme ned og kikke på det i morgen formiddag, og det var der. Nu må vi så se.

Der skulle moleræces, så vi gik en tur og bestemte os for at spise på en restaurant ved kajen. De havde udstillet et fint og lækkert spisekort. Da vi skulle til at bestille, havde de ikke noget af det, vi kunne tænke os. Så bestemte vi os om, og gik til en taverna der ligger lige ud for, hvor Troldand ligger. De havde alt, hvad vi kunne tænke os, og til en mere fornuftig pris og de var så søde. Tror vi kommer tilbage. Vejret var varmt og fugtigt, så vi gik ud mod indsejlingen, fandt et par klipper og fik os en dukkert, dejligt! På vej tilbage fra badeturen mødte vi Jaques som vi også kender "hjemme" fra Messolonghi. Vi inviterede ham og Eveline på et glas. De ligger ovre ved bykajen og Eveline var lidt utilfreds med, at de hverken havde strøm eller vand.

Som nævnt blev det en nat med lyn, torden, vind og masser af regn. Vi syns, vi havde fået noget for pengene ved at betale for en line i land.

Mandag den 21. september

Jaques havde glemmt sin hat her i går. Den kom han efter her til morgen. Han var lidt klatøjet, for han måtte op i nat og lægge et ekstra anker ud. Jeg fik lagt en ledning i land, fik fyldt vand på og skyllet dæk, så nu er Troldand helt præsentabel. Sten gik i gang med at gøre klart så man kunne komme til motoren, når mekanikeren kom. Da han kom startede de maskinen, og det var klart at et af ophængene ikke var spændt helt til. Det er dog nok ikke hele forklaringen på rystelserne, for når maskinen har kørt lidt i de lave omdrejninger, så kommer rystelserne igen, indtil vi sætter omdrejningerne op. Vi har derfor besluttet os til at tage til Messolonghi og bestille et '100.000 km's eftersyn'. Men vi flytter os ikke før blæsevejret og regnvejret har flyttet sig.

Tirsdag den 22. september

Blæsevejret og regnen har flyttet sig og luften er dejlig frisk, ikke så trykkende som den har været længe. Vi har faktisk fundet vores dyner frem, for det er blevet køligt (19°) om natten. Det betyder, at det er meget nemmere at sove når vi ikke skal slås med fugtige lagener. Som

besluttet stævner vi hjemad, men det bliver via bugten med hulen: Limen Petala. Vi sejlede kvart i ti og var fremme kvart over to. Det var ikke meget luft, så det blev for maskine, og den opførte sig eksemplarisk så længe der bare er tilstrækkeligt med omdrejninger. Stens teori er pt at problemet kan klares ved at stille på tomgangshastigheden (?), men vi er enige om at give motoren et ordentligt serviceeftersyn i Messolonghi, trods alt har den nu gået 1850 timer. Limen Petala er altså en dejlig ankerplads. Vi lå som på et stuegulv og udsigten fra cockpittet kunne ikke være flotere.

Onsdag den 23. september

Troldand kan turen fra Limin Petala til Messolonghi udenad. Og den bliver man ikke træt af; det er en flot tur mellem øerne og fastlandet. Vi var af sted kvart over ni, og det blev endnu en dag for maskine. Vi fandt vores plads på bro tre og vores måtte lå der endnu, og vi gik straks op på havnecafeen for at få os saganaki til frokost.

Torsdag den 24. september

Havfruen var ikke sejlet, men Ninna og Mogens var ved godt mod, for deres transportbesætning skulle komme i aften og de havde bestilt fly hjem. De var kommet ned i gear og nød at tage den med ro her, men de glæder sig til at komme hjem og i gang med æbleplantagen. Vi tog i Lidl og handlede, men undervejs spurgte vi hos en af skibsprovianteringshandlerne, hvor man kunne få vandfast krydsfiner, da Bent står og mangler noget. Det fandt vi ud af, og da det var i nærheden af Lidl, tog vi en afstikker dertil. Vi fandt det, men først efter at være kørt forkert og set ruinerne af nogle romerske bade og en smuk lille kirkegård, så det var en fin lille omvej.

Fredag den 25. september

Det skulle blive regn sidst på eftermiddagen, så skulle der vaskes var det til formiddag. Havfruens transportbesætning havde lejet bil i Athen, og den skulle Mogens og Ninna køre til lufthavnen i. Mogens og bilen blev forhyret til at køre Bent og Sten ud til trælasten, så Bent kunne få fingrene i sit vandfaste krydsfiner. Faktisk viste det sig at Bent allerede havde været derude man at han ikke kunne finde stedet

(men han havde også fundet kirkegården og de romerske termer). Som planlagt nåede vasketøjet faktisk at blive tørt, inden vi tog op til Christos og Kristina og fik frokost. Mens vi sad der kom Aris fra malerforretningen forbi og stoppede for at snakke, det er lidt sjovt at man efterhånden kender så mange lokale at man møder dem på gaden og føler at man er blevet en del af lokalsamfundet. Senere kom Ninna og Mogens forbi og fik en kop kaffe, men lige pludseligt begyndte det at blæse, og vi skyndte os hjem i tørvejr på Troldand. Vi nåede det! Regnen kom, men vi var forberedt. Jeg strikkede og Sten var på kontoret resten af dagen. Han er i gang med at lægge troldand.dk om og siger at han nu er tæt på at være færdig så Jørgen (hans mentor) kan få lavet de sidste tekniske omstillinger.

Lørdag den 26. september

Det fortsatte med at regne, og det regnede meget natten igennem. Det holdt først op et stykke op ad formiddagen, så der blev strikket, læst og lavet kontorarbejde. Vi nåede også over på Firkløver til formiddagskaffe. Ud på eftermiddagen stilnede det endeligt af og vejrmeldingerne lover faktisk fint vejr de kommende dage, nu hvor Kirsten ankommer i morgen.

Messolonghis vigtigste attraktion: de store skildpadder ved den kommunale kaj

Søndag den 27. september

Meget tidligt op for at sikre at havnens vaskemaskiner var ledige. Det var de, og der var faktisk heller ikke kø, da jeg var færdig med vasken kl. 7.40. Så morgenmad og de seneste

ommøbleringer, støvsugning og sengeredning inden Kirstens ankomst forhåbentlig ved 17 tiden. Vi har bestilt mad hos 'mor' og givet hende fri hænder så nu bliver det spændende hvad hun finder på.

Mandag den 28. september

Kirsten kom som planlagt i går og Christina (mor) havde lavet dejlig mad: nogle farcerede auberginer, pebberfrugter bagt med noget ost og så en meget lækker stifado. Hun er bare så god til at lave mad.

I dag havde vi travlt. Kirsten skulle her i dag nå alt det, vi har været måneder om at lære at kende: Museet med Thorvald Bertelsens statue af Byron, Heltenes Park og bymuren med porten ind til byen. Vi nåede det hele, og fik handlet og bestilt briller til Kirsten. Så var vi også trætte, men Kirsten var mere eller mindre uanfægtet, hun er simpelt hen et energibundt.

Tirsdag den 29. september

Afgang ved otte tiden, og endnu en gang var vinden ikke med os til at gå mod øst, så vi satte kursen mod ankerbugten Limen Petala og der måtte vi så lægge de videre planer. Vi kom frem først på eftermiddagen og vi havde lige fået droppet ankeret så var Kirsten ude og bade. Jeg hoppede også i. Det var dejligt. Vi prøvede at bruge den stige, vi har købt som skulle fungere som en (nød)rebstige, så vi ikke skulle fjerne gummibåden fra daviderne for at bruge den normale badestige. Den fungerede ikke! Jeg tror det skal være en meget lille båd og en meget lille person for at det skal kunne virke. Vejrmeldingerne for de næste dage tyder på en del vind, men nu se vi på det i morgen.

Onsdag den 30. september

Vi vågnede til lidt truende vejrmeldinger. WindfinderPro, som vi er begyndt at have en del tillid til lovede op til 10- 12 m/s. Faktisk lige nu og her hvor vi lå. Vi kunne ikke mærke disse vindstyrker, så vi tjekkede de græske SKION filer og de stemte mere overens med det vi selv observerede. Vi hev ankeret op lidt over ni og satte kursen mod Meganisi. Der ved vi, at vi kan finde læ i Vathi, hvis det dårlige vejr skulle blive til noget. Vi havde vind mellem 2 og 6 m/s så genuaen blev rullet ind og ud med jævne

mellemlum. Vi mærkede ikke noget til de kraftige vinde Windpilot havde lovet os, så vi synes ikke vi behøvede de "laid lines" de kan til byde i Vathi på Meganisi, så vi tog ind og så på Port Atheni. Det så vældig hyggeligt ud og der var plads på bykajen. Vi var der tyve minutter over to og lagde os med stævnen til og testede vores nye Fortress (aluminium) hækanker. Så badede vi fra båden og spiste frokost på tavernaen. Hyggeligt!

Frokost i Katomeri

Torsdag den 1. oktober

Der var planlagt overliggerdag og spadseretur til Katomeri. Der spiste vi frokost. Katomeri har vi besøgt tidligere. Det er en hyggelig by, hvor der sidder stadig sidder gamle damer i sort og væver og spinder uden for husene. Da vi kom tilbage toppede vi dieseltanken op med diesel fra dunkene og fragtede 60 liter vand om bord i dunke. Vandet blev hentet på den nærmeste taverna.

Frokosten i Katomeri

Fredag den 2. oktober

Vi sejlede fra Port Atheni klokken kvart over ti og blev ret overaskede over, at der stod temmelig meget vind udenfor bugten. Desværre var den lige i stævnen, så det blev for maskine over til Episkopi. Episkopi er en lillebitte by på nordsiden af Kalamos. Nu bor der fem indbyggere tidligere fem hundrede og der voksede mange mandeltræer.

Der spindes!

Der sker absolut intet i Episkopi på denne tid af sæsonen, men der er vist en lille taverna i højsæsonen. Der ligger et kloster/fæstning 20 minutters gang fra havnen. Der er så en mindre by, hvor der nu bor to mennesker. Ved siden af slottet lå der et lille kapel dedikeret til St. John. Der mødte vi to lokale, der var på besøg og som fortalte os om stedet. Kvinden var så lokal at hun kun talte græsk. Manden var på vores alder havde boet i USA, og fortalte os om stedet. Han var født i Episkopi og havde nu et hus der.

Borgen ved Episkopi på nordsiden af Kalamos

Vi plukkede nogle citroner ved slottets mure. Da vi kom tilbage var der kommet en engelsk båd ind: Swedish Girl; vi tilbød Douglas og Kay (som vi senere fandt ud af de hedder) en citron til deres Gin and Tonic. Da de ikke havde nogle af delene, så måtte vi jo hjælpe dem ud af kattenipinen og inviterede dem på Gin and Tonic på Troldand.

Der væves i Katomeri

Lørdag den 3. oktober

Inden vi tog af sted var vi til morgenkaffe hos Douglas og Kay. Afgang fra Episkopi klokken kvart i tolv og var i Port Kalamos klokken et. Fem nautiske mil! Vi fik øje på Fjosen med Jesper og Winnie undervejs og fandt ud af de også var på vej til Kalamos. De førte os ud til en lille bitte taverna ved stranden syd for byen, hvor vi fik dejlig frokost. En engelsk båd Constantia lå ved siden af os og vi kom hurtigt i snak med dem: Mike og Leslie og det endte med at spise middag sammen med dem oppe hos George. George er omtalt i Heikels (Rod the God)'s guide og styrer havnen med hård hånd og har tavernaen, som ligger lige for enden af broen.

Søndag den 4. oktober

Overliggerdag. Blev vækket klokken syv og otte ved at kirkeklokkerne bimlede og bamlede. Blå himmel og temperaturen steg hurtigt til de tyve grader, der gør livet så let.

St. Johns kapel i Episkopi

Mandag den 5. oktober

Kirsten og jeg fik også badet i går. Vi gik ud til stranden, hvor vi var i forgårs og tog os en dukkert. Det var skønt, vandet er stadig de 23-24° der gør det nemt at bade og lufttemperaturen er 26-27° grader det er rigtig behageligt. Morges sejlede vi fra Kalamos kvart over otte og havde planer om at sejle direkte til Messolonghi, men med mulighed for at lægge os for anker i Limin Petala, hvis det skulle vise sig opportunt. Det gjorde det ikke og vi var i Messolonghi klokken halv tre.

Tirsdag den 6. oktober

Tirsdag er jo markedsdag, så Kirsten og jeg tog cyklerne og kørte derop og handlede lidt frugt og grønt. Formiddagskaffen indtog vi på torvet og nød synet af livet i Messolonghi. Efter frokost cyklede Kirsten og jeg ud til indsejlingen for at bade. Der er lavet en betonmole, med stålstiger så det er let at komme op og i. Et lille omklædningskur i blå og orange er der også, og så er der ferskvandsbrusere, hvilket jeg synes er en rigtig civiliseret ting. Kirsten gav afskedsmiddag her til aften og vi gik derop hvor Dimitris i sin tid inviterede (Ola Xyma) os. De laver virkelig dejlig mad der, især forretterne er ud over det sædvanlige.

Frokost i Aitoliko

Onsdag den 7. oktober

Planen var at nu ville Kirsten og jeg se pelikaner. Vi fandt endnu engang cyklerne frem og kørte nordpå langs deltaet, hvor vi så en flok

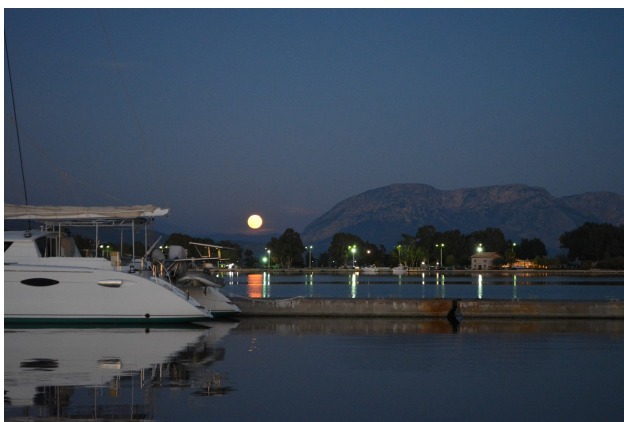
flamingoer, men de var desværre så langt væk at vi ikke kunne fange dem med kameraet.

Pelikaner så vi ingen af, så vi kørte videre til Aitoliko, den lille by der ligger på en ø midt i deltaet. Der kørte vi igennem byen og fik kaffe på en café ud mod floden på den anden side af øen. Så trak vi cyklerne tilbage gennem byen og smilede af alle de mænd der sad på caféerne og så på livet passere forbi. Det var nødvendigt med noget mad inden vi kørte tilbage, så vi satte os ved et bord mellem alle herrerne og delte en græsk salat. Herefter tilbage og mødte Sten på havnecaféen, hvor vi nød en velfortjent øl! De havde lovet, at det skulle regne i eftermiddag og vi havde lige dækket cockpitet til med vores telt da det begyndte. Og så regnede det... og det kom ned i stride strømme. Kirsten skulle op og hente sine nye briller hos Maria, så vi håbede på at det ville holde op. Sten prøvede at ringe til hende men hun svarede ikke. Endelig et hul i regnen og Sten og Kirsten kørte derop. Da de kom steg Maria ud af sin bil. Hun skulle da bare lige ind og ordne noget; forretningerne i Grækenland har da lukket onsdag eftermiddag!... og for øvrigt også mandag eftermiddag! Det anede vi da ikke- efter et år i landet. Det er jo så det der sker, når man opholder sig en del i turistområder. Så det lykkedes, ved et tilfælde at få Kirstens briller. Puhhh det var godt det lykkedes. Brillerne var lige så flotte til hende som jeg huskede det og de passer til'syne'ladende (!) perfekt.

Torsdag den 8. oktober

Kirsten skulle med taxaen klokken halv seks, så vækkeuret ringede klokken fem, og som sædvanlig var Kirsten som et urværk, der kører som smurt. Der var pakket, hun gjorde sig klar, spiste morgenmad og så gik vi op til taxaen, som var ti minutter forsinket. Vi tog en tårevædet afsked. Det har været dejligt, at have hende på besøg, og hvor har vi været heldige med vejret, bortset lige fra det med vinden, der ofte er fraværende på disse kanter.

Efter en god uge på øerne, var det på tide at få benyttet sig af havnens vaskemaskiner. Dejligt vejr og nattens regnbyger var overstået, så der kunne tørres tøj. Ellers var der ikke projekter i dag, bortset fra at der var foldboldlandskamp mellem Damark og Portugal. Den måtte vi jo op i Caféen og se om aftenen. Det kolliderede desværre med en græsk basketball landskamp (Olympiakos vs Panateneikos), så vi ku' kun se anden halvleg. Sådan var det; Danmark tabte desværre, og sådan var det! Vi var et fint lille oplagt dansk publikum: Jesper og Winnie (Fjøsén), Judy og Karsten (Dream) samt Sten og jeg.

Månen over Messolonghi Marina

Fredag den 9. oktober

I dag var det så dagen, hvor Sten skulle i masten. Først på Fjøsén, hvor han skulle op og pille lidt ved deres flagspil, og så op i toppen af vores for at designe et beslag til vore spilerfald til den ny Code '0'. Den er blevet bedre til at rulle sig op, men stadig ikke stabil, så nu designes et beslag, så den kan sættes 10 centimeter fremme foran forstaget (Sten har konsulteret Søren Lindstrøm hos Selden). Dette er også dagen, hvor der kommer endnu en Southerly 110 til Messolonghi: Bruno og Jan i Carus er på vej

hertil. De har ligget i Limen Petala i nat, så vi regner med, at de er her ved tretiden. Det bliver hyggeligt og Sten forbereder velkomstmiddag.

Lørdag den 10. oktober

Bruno og Jan kom planmæssigt ved tre-tiden. De tjekkede ind og vi introducerede dem til Spiros oppe på caféen og fik ved den lejlighed en øl. Middagen indtog vi på Troldand, og da de gik ved tolvtiden, var vi langt fra færdige med at snakke sammen. Det blev aftalt, at vi skulle give dem en guidet tur her til formiddag, men da vi nåede frem til mødetidspunktet, var det begyndt at blæse og regne så vi afblæste byturen. Samtidig med at det var begyndt at blæse, sejlede en båd ind i havnen. Den fik problemer, den kunne ikke dreje ind på plads, og kom derfor til at hænge på en båd, hvis laid-line den fik kappet og dens skrue gik i udu; så hang kølen fast på en anden laid-line og så var cirkuset i gang. Jeg må indrømme, at jeg synes at det var lidt for spændende, så jeg gik rastløst omkring... meget rastløst! Nå, nu er båden på plads, og også den der havde fået kappet linen er på plads, så der er faldet ro over havnen. Det vil sige, så meget ro der kan falde, når det blæser op og det regner. Sten har sat fortøjningerne med gummiben på, og vi har sat en ekstra på som spring i vind-siden, så vi ligger ok nu. Ifølge vejrudsigterne ser det ud til at vejret vil fortsætte på denne måde indtil på mandag. Der er dømt indendørs sysler i dag.

Jeg har ikke skrevet så meget om hundene, fordi vi var lidt beklemte, da vi kom herved i september. Der gik et par dage inden vi overhovedet så Buddy, og da han dukkede op, så han meget brugt ud; han havde skrammer og han trak lidt på det ene ben. Banditten var ved lidt bedre huld, men vi så ham ikke så meget. Tiger-Mamma så vi lidt mere til, men ikke så meget. Teorien mellem bådejerne var at "drene" Buddy og Banditten havde været på pigesjov, og at Buddy havde fået læsterlige bank. Livet blandt hundene er langsomt ved at vende tilbage til det normale, og vi ser dem dagligt og Buddy er ved at få lidt mere huld på kroppen. De bliver blandt andet fodret af nogle, hvis båd ligger lidt længere ude på broen end os, og der holder Tiger-mamma og Banditten til. Tiger-Mamma har funden en oppustet gummibåd på broen, som hun bruger som hundekurv. Buddy er stadig

lidt uden for, men har det meget bedre og jeg tror at de nu bliver fodret regelmæssigt. Jeg kan ikke rigtigt finde ud af hvor de sover, men har på fornemmelsen at Buddy sover under en bil for han er helt sort ovenpå hovedet og på ryggen om morgenen.

Kuling i Mressolonghi Marina

Søndag den 11. oktober

Ja, det blev til to dage med blæsevejr og regn i rå mængder, sådan nogle dage er der ikke andet at gøre end at dyrke hjemlig hygge, og det gjorde vi så. Jeg har fundet strikkesøjlet frem og hygger mig med få små projekter og et stort: Stens trøje af det garn jeg købte på New Zealand, på pinde nr. 3.

Mandag den 12. oktober

Det klarede op her til formiddag, men der var stadig regn i luften. Vi nåede dog at give Bruno og Jan en guidet cykeltur, til byens seværdigheder. Vi spiste middag med Jesper og Winnie hos Ola Xyma, hvor vi sidst var med Kirsten, Endnu engang dejlig mad!

Tirsdag den 13. oktober

Sammen med regnen falder der en masse støv – og det kunne ses på dækket. Formiddagen gik med at Sten vaskede dæk og jag støvsugede. Sten følger spændt med i hvordan det går med leveringen af hans nye kamera (det gamle druknede i havnen på Kalamos), og venter i spænding. Om aftenen var der musikaften i havnens Café, hvilket vi deltog i og det var ret hyggeligt, om end det ikke er pga de kunstneriske præstationer man kommer der. Talenterne er meget varierende, men en oplevelse er det.

Onsdag den 14. oktober

Det meste af dagene lige for øjeblikket går med at Bruno og Sten udveksler tekniske erfaringer om Southerly 110, og det er et u-udtømmeligt emne. Men vi hygger os. Stens kamera blev leveret hos Dimitris, så nu eksperimenteres der. Ud over at dagen gik med kontorarbejde fik jeg vasket tøj. Vi overvejer stadig at sejle på efterårsferie, men intet er besluttet endnu. Aftensmad spiste vi hos Christos og Christina sammen med med Bruno og Jan, Steve and Ange (s/y Splitz Enz, New Zealand). Christina havde denne gang besluttet, at vi skulle have hane (hjemme fra Christos' l'andsby) i krydret sovs og musaka, og de sædvanlige forretter græsk salat, oliven og Taziki. Vi spiste til vi trillede, og som sædvanlig fik vi god mad og havde en dejlig aften.

Fredag den 16. oktober

Regn, indendørs sysler. Sidst på eftermiddagen gik op til byen for at få grøntsager til middagen. Undervejs ringede Michael fra Synapsen og fortalt, at deres maskine var i udu; det vil sige den virkede ikke! De var ved Korinth og ville sejle igennem til Messolonghi. Vi lovede at sove med telefonen ved siden af hovedpuden og i alle tilfælde skulle vi snakke sammen når de var i kanalen ind til Messolonghi, så vi kunne hjælpe dem med at bugserer Synapsen ind i havnen.

Synapsen bugseres ind til Messolonghi

Lørdag den 17. oktober

Ved otte tiden var Marie og Michael i Synapsen på vej ind i kanalen. De havde haft helt let luft hele natten og umiddelbart uden for indsejlingen var den døet helt. Sten startede gummibåden op og sejlede ud for at møde dem. Da han kom derud havde Michael selv gummibåden i vandet

og sammen bugserede de Synapsen ind på plads i marinaen med tre knops fart. Det gik fint, selv marinero'en var imponeret. Det første Marie sagde da jeg så ende var: Bavaria billigt til salg! Vi inviterede på morgenmad på Troland.

Søndag den 18. oktober

Afskedsmiddag med Bruno og Jan på Ola Zyma. Endnu en gang dejlig mad, især forretterne er gode. Det var en hyggelig aften. Nu er vi blevet så kendte der, at ikke kun Maro datteren i huset der står for 'kundekontakten' (og som Sten er meget betaget af) serverer giver os et knus når vi kommer, men også hendes mor, kokken, kommer ud og giver os knus. Det er ikke sidste gang vi kommer der.

Mandag den 19. oktober

Nåede en hurtig kop kaffe med Bruno og Jan inden de tog en taxa til busstationen om formiddagen. Systuen åbnede og vi fik syet et betræk til vores nye ankerspil. Vi synes selv at det er utroligt flot!

Tirsdag den 20. oktober

Der er lovet regn i morgen og i overmorgen – rigtig meget regn! Så der var ingen grund til at vaske dæk. Spiste frokost hos Christos og Christina. Sten kikkede over til Michael for at se hvordan maskinen havde det. Han tog olie-pumpen (den store med vacuum) med og så satte de sug på olietilførslen og dér sad en klump smask... og nu kører maskinen. Michael er igen en glad mand.

Onsdag den 21. oktober

Regnvejret kom sidst på eftermiddagen. Sammen med regnen kom vinden, så det var nu tid til boglæsning, hyggeligt. Middag spiste vi på Synapsen. Det er altid en fornøjelse, for de laver dejlig mad og vinen er der ikke noget at klage på... heller ikke selskabet.

Torsdag den 22. oktober

... og regnvejret fortsatte og det blæste.

Fredag den 23. oktober

Stadig regn og blæsevejr. Der planlægges biltur til Delfi med Marie og Michael.

Lørdag den 24. oktober

Det er ved at klare op. Jeg vaskede. Sten forbereder de foredrag, vi skal holde til vinter i sejlklubberne i hhv. Nivå og ØSF (Frem).

Søndag den 25. oktober

Michael og Marie sejlede ud af havnen om morgenen for at se om maskinen virkede også under længere tids belastning. Det gjorde den så de kunne sejle ind igen for egen kraft. Om formiddagen pakkede jeg de småting, vi skal have med på bilturen og fandt min islænder frem. Den trænger til frisk luft! Vi deltog i søndagsgrillen oppe på pladsen. Sten havde forberedt spyd med rejer, bacon og løg og dertil en ris-salat. Det han været ret heldig med. Vi var vel omkring 35 til grill og der var ni nationaliteter samlet: englændere, tyskere, hollændere, schweizere, franskmænd, italienerne, svenskere, nordmænd og så os danskere. Man betaler €1 for at deltage i grill-frokosten. Pengene går til indkøb af grill-kul, hundemad og dyrlæge regninger. Klokker seks var Sten og Michael oppe ved kontoret og få udleveret nøglen til vores lejebil.

Mandag den 26. oktober

Vi sad i bilen klokken otte og kørte til Navpktos for at drikke formiddagskaffe. Turen gik langs kysten og det var utroligt flot. Vi stoppede hvor der var passende photo-opps, så der kom en del billeder i kassen.

Der er en lille havn i Navpaktos, en meget lille havn lige inden for den gamle bymur. Byen er historisk set interessant fordi den tidligere hed Lepanto.... (?). Nej, ikke fordi en god spansk brandy hedder sådan, det er den anden vej rundt, for det var her en kombineret flåde (fra Spanien, Venezia, Kirkestaten, Savoyen, Toscana, Genua og Malta) i 1571 slog en osmannisk (tyrkisk) flåde og dermed brød det osmanniske herredømme i Middelhavet. Den spanske forfatter Miguel de Cervantes (ham med Don Quichote og vindmøllerne) deltog i slaget og mistede ved denne lejlighed en arm og der er nu en statue af ham på havnen (pædagogisk tilføjelse fra billedredaktøren).

Cervantes i Navpaxos

For os må det nok betegnes som en godtvejrshavn, - meget godt vejr, for det vil være svært at få nok ankerkæde ud, så lille er havnen, men meget pittoresk! Vi fik vores kaffe med udsigt over havnen, og gik lidt rundt i den meget søde lille by. Vi skulle jo være kulturelle på denne tur, så nu blev kursen sat mod Delfi for at rådspørge os hos sybillen og hendes præster.

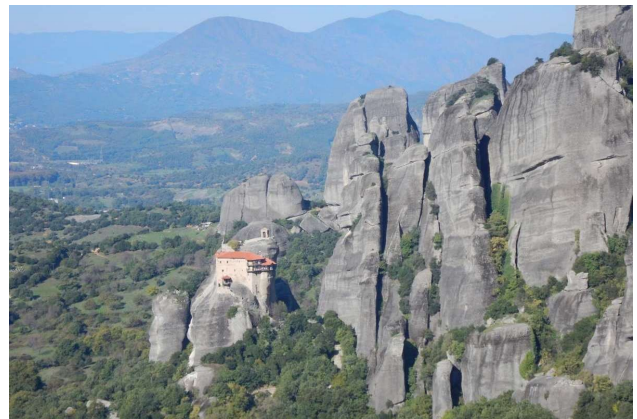
Delfi: Sibyllens tempel

Der var ingen sybille der tyggede oleanderblade, indåndede giftige dampe og fik epilepsilignende anfald. Men det var så det, men flot var det. Et meget stort område der forekom meget grønt. Og jo: der var væltede sten i bunkevis, men med gode forklarende skilte, så man kunne læse sig frem og få et billede af, hvordan det har været dengang sibyllen arbejdede der. Vi fandt et sted at spise pita-frokost et stykke vest for Delfi og derefter gik turen videre nordpå op i bjergene. Vi kørte igennem et flot landskab, der adskiller sig fra kystområdet, og hvor der flere steder er flade afspulingsflader nedenfor bjergene. Planen var at køre til Kalabaka for at finde et sted at sove og så starte tidligt i morgen og køre de

sidste fem kilometer til klosterene i Meteora. Vi fandt et lille hotel og måtte betale 80 € for to dobbeltværelser med morgenmad, og da vi havde indlogeret os fandt vi en café på torvet i Kalabaka, hvor vi fik os en ouzo. Det var en café for de lokale. Der sad seks- syv lokale herrer og undrede sig over hvad de fire turister mon lavede der, for der var jo ingen turist-menu her. Vi spiste middag på et fint sted, som hotellet havde anbefalet. Sten og jeg spiste de lækreste lammekoteletter. Vi var alle fire trætte, så det blev ikke til natteroderi i aften.

Tirsdag den 27. oktober

Vi spiste morgenmad klokken otte og kørte til Meteora, hvor der ligger en række klostre på toppen af nogle klipper. Jeg ved egentlig ikke, hvad jeg havde forestillet mig, men i hvert til fælde ikke dette. Meteora betyder ”suspended in the air”. Det er det næstvigtigste hellige sted i Grækenland efter Mount Athos. Jo, der var klostre på toppen af bjerge, men det var nærmest bjergtinder, smalle, høje tinder, hvortil der oprindeligt ikke var veje eller stier. Adgangen til klostrene var oprindeligt stiger! Forsyninger blev bragt op til klosterene i net, trukket op med

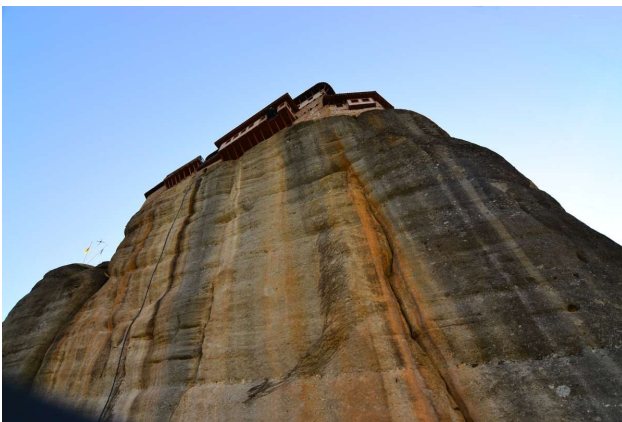
Det dramatiske landskab omkring klostrene i Meteora

reb. Fantastisk! Det var et ret utroligt sted, naturen var fantastisk og overvældende, og så med disse klostre bygget på toppen af disse tinder højt oppe i luften. Det er nu muligt at køre relativt tæt til disse klostre, og der er blevet støbt adgangsveje og trapper så man kan komme til at se dem. Vi besøgte to af dem; et nonnekloster Rossanou og et munkekloster Agia Triada og fra begge steder var der en meget flot udsigt over det særprægede landskab. Desværre havde vi

Klostrene ligger alle meget utilgængeligt

ikke nok tid. Man kunne have brugt flere dage i området og gå mellem klostrene. Vi skulle aflevere bilen klokken seks, og så måtte vi se om vi kunne nå mere. Det blev til et stop i Metsovo på vejen. Det ligner et mondænt skisportssted, hvad det senere også viste sig at være. Undervejs kom vi igennem en enorm lang tunnel den længste i Grækenland. Ret imponerende. Vi droppede yderligere projekter og kørte direkte hjem til Messolonghi. Vi var hjemme klokken halv seks, og da vi kom forbi den

.... meget utilgængeligt

norske katamaran Snowbird med stod Johanne med en lille hundehvalp i favnen. Hun var vågnet om natten ved et gevaldigt piberi lige ved siden af båden. Hun stod op og så en hvalp kæmpe for livet i vandet ved molen. Hun fiskede den op fik den tørret, og den sov hos hende om natten. Hun havde snakket med Peter fra en Østrisk båd, han er ligesom den der tager sig af havnehundene, og han havde sagt at han skulle nok tage den, hvis man ikke havde fundet ud af noget andet inden Johanne og Asbjørn tager hjem på mandag. Senere på aften hørte vi, at

Peter allerede havde løst problemet. I løbet af en uge kommer der en tysk sejler, der meget gerne vil adoptere den.

Onsdag den 28.oktober

Livet går sin vante gang, dog med et utal (det vil sige fire) vilde hundehvalpe. Hundehvalpene stammer fra et kuld der er blevet efterladt på en plads oppe ved den kommercielle havn. En østriger Tommy, der bor på sin båd, har taget en til sig. Han har tidligere haft en gadehund, men den døde her i sommers af en forgiftning. En tysker havde har også taget en til sig, men den svømmende hvalp, var åbenbart ikke den eneste der befandt sig på havnen den nat, så tyskeren to en til. Det vil sige at der nu er fire kuldbrødre/søstre i havnen. Det bliver spændende at se, hvordan det udvikler sig. De etablerede hunde Tiger-mamma, Banditten og Buddy tager det indtil videre fint.

To af havnens tilflyttere

Torsdag den 29. oktober

Synapsen skal op i dag. Michael havde fået at vide, at den skulle op som nummer et. Det viste sig dog, at der var et par katamaraner, der skulle op først, og derefter en del andre både, så det gik ikke lige efter en snor. Der var en del stress på Synapsen, som dog kom op sidst på eftermiddagen og alt var så idel lykke. Vi spiste afskedsmiddag med Michael og Marie på Ola Xyma.

Fredag den 30. oktober

Var oppe at sige farvel til Michael og Marie ved otte-tiden, taxaen kom ikke, men Sten fik nummeret fra marineroerne, så vi ringede selv og så kom der en. Det blev stille dag på kontoret og over bøgerne for det blæste op. Vejrudsigten lover masser af blæst de næste par dage, så der bliver ikke lavet udendørsaktiviteter.

Lørdag den 31. oktober

...og det blæser stadig. Endnu en dag på kontoret kun afbrudt af en tur op til Dimitris for at

drikke kaffe. En af hans venner er på besøg. Denne ven har en vingård og gav os en flaske af sin vin. Vi fik også en flaske af noget likør der laves på basis af saften fra grantræer.... interessant og sødt er vist de ord der bedst beskriver produktet! Dagen blev afsluttet med Diskotek / Halloween-fest på havnecaféen.

Søndag den 1. november

.... og blæsten fortsætter, vi ligger skråt i havnen. Det er ikke så koldt og vi... ja vi er på kontoret og læser.

Mandag den 2. november

Vinden tog af i løbet af dagen, det var dejligt!

Tirsdag den 3. november

Der er ingen der har turde vaske mens vinden har raset, så for at sikre mig en vaskemaskine var jeg oppe klokken syv. Det lykkedes selv om også andre havde fået den ide. Nu skal vi nyde det gode og stille vejr! Bent kom her til aften for at passe lidt på det gode skib Firkløver, det lader til at han har fundet noget godt vejr.

Onsdag den 4. november

Endnu en gang tidligt oppe for at vaske. Egentlig er det dejligt at komme så tidligt op for himlen er så flot om morgenen, man burde dyrke det med at stå tidligt op noget oftere.

Torsdag den 5. november

Der var ikke megen aktivitet ombord det gode skib Troidand i dag, men jeg fik da støvsuget, vi fik taget forsejlet ned og pakket det sammen

Fredag den 6. november

Desværre har jeg måtte se i øjnene, at det med at løbe ikke går mere; min ryg og måske især mine hofter er ikke hvad de har været. Men så er jeg begyndt at gå stavgang. Det er fint jeg kommer frem over jorden og det går rimelig stærkt, og ikke mindst jeg syn's jeg det er sjovt og så må jeg leve med at Panos (manden i marinaens minimarked) fortæller mig, at det ikke bliver snevejr i dag. Panos fortæller i øvrigt at hans kone en gang -vistnok for 40 år siden- har oplevet sne her i Messolonghi. I morges stod jeg tidligt op, satte en vask over, gik en tur, da jeg kom tilbage var vasken færdig og jeg kunne gå direkte ned på båden og hænge det op. I dag fik vi så storsejlet ned og fik det pakket væk. Vi skal havde det til eftersyn og vedligehold hos Waypoint her til vinter.

Lørdag den 7. november

Sten knokler for at få foredragene til Nivå Sejlklub og Sejlklubben Frem færdige. Endvidere skal hjemmesiden opdateres helt fra grunden (ny HTML kode ????) og det er vist lidt af et Sisyfos-arbejde, men han holder på. Vi fik foretaget nogle indkøb. Om aftenen spiste vi sammen med Bent hos Ola Xyma.

Søndag den 8. november

Der var grill-frokost med de andre sejlere. Der var ikke så mange i dag, som der var sidst vi var med. Mange har fået bådene på land og er taget hjem for vinteren. De tre gamle havne-hunde sværmede selvfølgelig om bordet og og en af hvalpene, Lucy deltog også, altså ret nuttet.

Mandag den 9. til fredag den 13. november

Det er stadig utrolig flot vejr. Op til et par og tyve grader om dagen og solen skinner fra en skyfri himmel. Vi nyder det virkelig. Mandag fik vi skiftet fundamenterne til maskinen. Det var ikke spild af tid og € til mekanikeren. De var godt tærede og en bolt var tæt på at knække, så der var en god grund til at maskinen rystede i lave omdrejninger. Men igen Sten's' rettidige omhu svigter ikke. Det er hyggeligt at Bent er kommet. Der bliver kigget i mange manualer, og snakket rigtig meget vedligehold. Jeg tror at Bent har svært ved at lave noget så længe vejret er så godt, han suger sol til sig!

Politiet kommer hver morgen ved halv ni-tiden og drikker kaffe på Café Sunset. De kommer tre eller fire på to motorcykler og tager af sted ved ti-tiden. I går syns vi ikke, de var her så længe, ja, faktisk så det ud som om, de blev tilkaldt til et eller andet. Forklaringen fik jeg, da jeg var oppe i byen for at købe sukker til vores orange-marmelade. Der var demonstration på torvet.

Der var i øvrigt angiveligt generalstrejke i Grækenland i går, på grund af de indgreb regeringen påtænker for at få mulighed for at få lån fra EU. Det mærker vi nu ikke meget til her i dette uberørte (og relativt velstillede) hjørne af Grækenland. Vi fik plukket pomeranser i mandags og i går torsdag, fik vi lavet marmelade og fyldt 12 små glas, den er også blevet rigtig god i år. Vi gik på Roosters Egg for at spise i aftensmad sammen med Bent; nu er det blevet (det som grækerne kalder) vinter og de er begyndt at spille musik fredag aften. Det var hyggeligt.

Lørdag den 14. til søndag den 15. november

Da Sten fortalte Les på Seaduced, at vi havde lavet syltestøj sagde Les at det ville passe fint, hvis det blev leveret i morgen klokke halv ni inden han og Tina skulle have deres toast. Det grinte de alle meget af... også Les - indtil Sten næste morgen vækkede ham klokken halv ni med et glas orangemarmelade! I går aftes var der fodboldkamp mellem Danmark og Sverige. Det trak alle mand af huse, dvs. alle skandinaverne, altså otte mennesker. Sten, Bent og jeg og så fem svenskere. Vi havde hele baren for os selv. Desværre var det svenskerne, der var oppe og danse rundt i lokalet to gange, og vores eneste fornøjelse var at glæde os over en reduktion af sejren til 2-1..... men *it ain' over until the fat lady has song* og det er på tirsdag.

Jordskælv i det Ioniske Øhav den 17. november

Find og Dianna fra 'Fai da te', som vi mødte i foråret i Montenegro har taget deres båd op i Lefkada, skal køre til færgen i Prevesa i aften. De har meddelt deres ankomst her i løbet af eftermiddagen. Det bliver hyggeligt.

Mandag den 16. til lørdag den 21. november

Da vi sad og spiste morgenmad i tirsdags, rystede riggen lige pludseligt ret voldsomt. Vi for op, men kunne ikke se dønninger efter skibe og vandet var helt fladt. Jordskælv! Det er første gang vi har oplevet det. Da vi senere sad ovre hos Bent og drak kaffe, fortalte han at han havde været på toilettet og han havde følt hele bygningen skælve. Mens vi sad der kom der en rystelse til. Begge disse skælv 6,4 og 5,0 på Richterskalaen, og deres epicentrum lå lige vest for Lefkada i en dybde af bare 10 km. Siden da har vi mærket et par mindre skælv, som jeg kun tror vi mærker fordi vi er kommet på land. Troldand kom på land på min fødselsdag. Det gik planmæssigt, vi kom op som første båd og da vi havde lagt os under kranen aftenen før, gik det stærkt med at komme op. Som sædvanlig gik der tid med at gøre stativet klar og line båden op. Men det kom på plads. Alt imens marineroerne klarede det, gik vi rundt med spartler og skrabede rurer af. Det var ikke så slemt, men der var dog en del, der havde sat sig på skruen, så der var der en del pillearbejde. Da det var overstået tog vi op til Christina og Christos for at spise til aften, hvor vi havde inviteret Bent og Manfred med. Sten havde bestilt Mussaka og sammen med Christinas (der i øvrigt havde blomster til mig i anledning af fødselsdagen) øvrige specialiteter og rigelig rødvin, blev det en fin afslutning på dagen. I torsdags fik vi så vandslebet bunden- det sædvanlige- usædvanlige svineri- men nu er det så gjort. Nu er sæsonen så slut, og vi flyver hjem på fredag. Turen går via Berlin, hvor vi tilbringer weekenden hos Jürgen og Marion, som vi mødte da vi arbejdede i Brussel tilbage i 1990-91. Det bliver hyggeligt at se dem igen. Det bliver dejligt at komme hjem, selv om jeg nyder at gå rundt uden overtøj i solskinsvejre. Det har været en dejlig sommer med mange oplevelser i Albanien, Montenegro, Kroatien og Italien, men mest af alt at leve i Grækenland og opleve de søde, rare og imødekommende mennesker som grækerne er.